

SANTI VILA

COMENÇAR IL·LUSIÓNA

De nou un moment fundacional per a Catalunya

Índex:

COMENÇAR IL·LUSIONA

de nou un moment fundacional a Catalunya

Agraïments 3

Pòrtic: No abarateixis el somni
Narcís Genís Reixach 4

**Presentació: Contra el cinisme |
Una deliciosa sortida de guió**
Carles Puigdemont 6

**Estimar-se la vida quan la vida fa
mal**
Santi Vila 8

Un moment fundacional
*Discurs de Santi Vila a l'Auditori de Girona,
21 de febrer de 2010* 18

Recull fotogràfic 30

50 Idees pel canvi
Santi Vila 32

Les cares del canvi
*50 ciutadans expliquen per què cal un
canvi a Catalunya* 43

Recull fotogràfic 72

AGRAÏMENTS

Aquest llibre és fruit de moltes converses, diàlegs i experiències viscudes arreu de les comarques gironines.

Voldria agrair especialment les valuoses aportacions que moltes persones m'han fet arribar d'una forma absolutament desinteressada i no partidista, convençudes que cal un canvi a Catalunya i decidides a aportar-hi el seu propi granet de sorra.

Especialment vull agrair l'aportació de...

Narcís Genís Reixach, Carles Puigdemont, Joan Vilalta Boix, Jordi Bellvehí, Manoli Vega, Christian Serarols, Josep M. Solé, Àlex Puig, Narcís Sastre, Joan Anton Abellan, Joan Puaté, Ricard Font, Elena Riart Castillo, Maria Rieradevall i Tarrés, Montse Forga i Bassols, Joan Figueras Pomés, Carme Campeny, Dr. E. Maideu i Puig, Jordi Rotllan Torrent, Albert Bayot i Fuertes, Marta Cullell, Josep M. Mir i Sais, Jordi Canal, Edward Hugh, Daniel Lleixà, Martí Carreras i Ginjaume, Jaume Portella, Agustí Codina, Lluís Roura, Joaquim Riera Arbussà, Cristina Mascarreras, Jordi Riu i Perpinyà, Miquel Àngel Bonachera Sierra, Alejandro Legeren, Marta Aymerich, Gemma Ros Valls, Francesc Xavier Clos Busquets, Josep Maria Oliveras, Josep M. Corominas, Josep Puigbó, Fèlix Roca Piferrer, Clàudia Pujol, Josep Cortadellas i Gratacòs, Dra. Gemma Geis Carreras, Ivan Tibau, Dra. M. Dolors Muñoz i Soler, David Coromina Junca, David Marca, Esteve Vilanova, Xevi Vilosa, Carmelo Sallés i Fernández, Jordi Caupena, Imma Sirvent Crespo, Pere Cornellà Valls, Jaume Pahissa, Dani Canals, Estanis Vayreda i Puigvert, Olga Reixach, Pere Duran

Primera edició: setembre 2010©

text Santi Vila
www.santivila.cat

Disseny i maquetació:

MCI Communication Spain
www.mci-group.com/spain

Assessorament lingüístic:

Yannick Garcia Porres

Impressió:

GRAMAGRAF, S.C.C.L.

www.elcanvi.cat

No abarateixis el somni

La sentència de l'Estatut marca indefectiblement una nova etapa en la política catalana i la seva relació amb l'Estat espanyol. El clam d'un milió i mig de catalans, en la manifestació del 10 de juliol, no deixa cap marge de dubte que les coses han de canviar. Santi Vila ens parla de foc nou, de relleu generacional, d'un canvi democràtic i cita el "the torch has been passed to a new generation of Americans" de John Fitzgerald Kennedy. Ben segur que la torxa ha de passar a una nova generació.

Hem estat dirigits, més o menys encertadament, per la gent que va viure la transició democràtica, però amb el temps s'han convertit en una "generació tap" que ha ocupat espais de poder i llocs clau en la política i en la societat. Cal escorxar sense manies la vida política i deixar fluir noves idees i nous impulsos, sense deixar d'escoltar els consells, la veu de l'experiència i la saviesa que dóna l'expertesa.

Som en un moment de canvis profunds que han de marcar el rumb en el futur del nostre país. Un territori amb molts reptes pendents, reconstrucció nacional, infraestructures, inversió i desinversió... Ho patim d'una manera especial a les nostres comarques, només cal posar d'exemple el desastre viari, amb unes obres de millora de l'N-II aturades i que encara ningú s'ha atrevit a dir quan i com es reprendran. L'única resposta que ens donen és aquella ambigüïtat a què ens tenen acostumats des de Madrid. Podria parlar també del control del territori, de l'ús o l'aprofitament del sòl.

Però si el moment polític és compli-

cat, la realitat econòmica i social encara ho són més. I són els ajuntaments a qui els toca administrar la misèria, amb escandaloses retallades de pressupostos, mentre observem amb estupor com s'intenta transformar en grans ciutats europees Madrid o València amb el desmesurat abocament de recursos.

Per altra banda, no perdem de vista, i això fa anys que ho diu el president Pujol, la crisi de valors que patim. Cosa que en el moment actual i amb l'allau d'immigració fa encendre totes les alarmes. Fa créixer els moviments racistes i xenòfobs, i això en un país que és i ha estat cruïlla de cultures i que sempre ha destacat per la seva tolerància. Sobre aquesta crisi de valors, i d'una manera especial de desafecció de la política, faig meua una reflexió que escrivia el 1995 el sociòleg Salvador Cardús i que avui és prou actual: per una banda, la poca capacitat del poder polític per modificar la realitat social i, per una altra, "el caràcter merament verbal, retòric, de la construcció i reconstrucció de la realitat política". El repte per trencar aquestes dues raons, que expliquen l'escepticisme propi de la cultura política de les democràcies occidentals, és en mans de les noves generacions de joves polítics.

Sigui com sigui, avui el debat polític a casa nostra s'ha centrat en el sobiranisme. No sé si això és bo o dolent. En tot cas, ha permès que ja no sigui tabú definir-se com a nacionalista o independentista. També ha servit perquè a ningú no li faci vergonya cridar ben alt que som una nació, i que al cap i a

la fi, nosaltres som els qui decidim què volem ser i cap on volem anar. Tot plegat hauria de servir per intentar modificar la realitat social i reconstruir la realitat política.

Com diu Lluís Llach:

"Si cal, refarem tots els signes d'un present tan difícil i esquerp, però no abarateixis el teu somni mai més.."

Narcís Genís Reixach

President de la demarcació de Girona i vicedegà del Col·legi de Periodistes de Catalunya

El pòrtic d'aquest llibre és un encàrrec doblement difícil. En primer lloc, perquè es tracta de presentar, amb la voluntat lògica de convidar-ne a la lectura, un treball que parla directament de política, i que a més és escrit per un polític. Un polític que, per acabar-ho de complicar, en el moment de publicar-lo vetlla les armes d'una campanya electoral on ell de manera particular està cridat a jugar un rol determinant en la política gironina i catalana. Vet aquí la primera dificultat. Aproximar-se a la lectura d'un llibre en aquestes circumstàncies requereix, a primer cop d'ull, un punt de tenacitat per part del lector que no sé si ens està permès d'esperar en aquests temps de "polonització" de la política (només de la política?) que ens toca viure.

La segona dificultat no és de menys envergadura: no adotzenar el que és, en el seu gruix central, un assaig de gran solvència intel·lectual i d'exquisidesa literària, rareses en perill d'extinció que només es preserven quan les practica algú que no té el pensament llogat. Tractant-se d'en Santi Vila això no és cap sorpresa, i qui estigui al cas de la seva biografia intel·lectual o hagi repassat les seves intervencions parlamentàries sabrà que no és una formulació feta des de la cortesia retòrica. Les reflexions d'en Santi que conté aquest llibre, el deliciós i delicat text inicial i el profund contingut de la seva conferència, fertilitzen el terreny on es conrea la producció de literatura política feta des de les comarques gironines, estranyament erm durant massa temps. Dic estranyament perquè la tradició ens diu una altra cosa, i potser hauríem d'analitzar si una part del descrèdit que viu la política entre nosaltres no s'explica, també, per la dimissió col·lectiva en el que havia estat natural. Parafrasejant Fuster, si no ens expliquem, ens expliquen, i de quina manera.

Confio, per tant, que el repàs fullejat que tot lector practica en un llibre sense llegir desperti la tafaneria necessària que venci unes circumstàncies poc favorables i una presentació maldestre. En acabar li hauria sabut greu haver-se deixat derrotar per apriorismes i prejudicis que l'haurien desdit d'una lectura francament saludable, recomanable, necessària.

Els qui hem estat en una taula de redacció on s'editen els continguts del diari de l'endemà sabem que tot allò que t'arregla un bon títol ho pot millorar un gran subtítol. No hi ha dubte que el títol del llibre és irrefutable, exacte. Res més descriptiu i precís que la il·lusió que inspiren els canvis, especialment benvinguda quan el país sembla vençut per l'imperi de la mediocritat. Però el subtítol va més enllà, i de manera desacomplexada ens parla d'un nou moment fundacional per a Catalunya, que ens remet als desafiaments que han precedit els millors períodes de la nostra història. És una mirada valenta, que realitza allò que s'exigeix, amb raó, a la política: alçar la visió per damunt del curt termini i les limitacions del moment. No seria just, doncs, que, ara que un polític gosa parlar alt i clar, que assumeix riscos i que ho fa en vigílies electorals, algú desacredités el seu esforç pel simple fet que ve de la política.

En una democràcia, als moments fundacionals s'hi arriba de forma transversal, perquè ja neixen d'aquesta manera, però indubtablement són impossibles sense la bona política i els bons polítics. En Santi és d'aquells individus que alcen el dit enmig la conformitat general, formulen preguntes —no cal que siguin còmodes ni previsibles— i tenen aportacions a fer quan s'espera l'acceptació resignada d'un suposat ordre natural o lògic de les coses. Ja he suggerit que fer política en temps de "Polònia" és complicat, però segurament ho és més ara que ha decaïgut, derrotada com a conseqüència d'una certa voracitat tecnològica —de la qual ja veurem com ens refem— la sofisticació de la paraula. El risc de simplificació de discursos complexos és enorme. En Santi ja l'ha tastat, però malgrat això aquest llibre és un dit alçat, encara més enlaire si cal, contra una deriva que afebleix el somni il·lustrat d'una Catalunya lliure. És a dir, d'homes i dones lliures, una Catalunya que construeixi plenament les seves oportunitats i defineixi els seus horitzons.

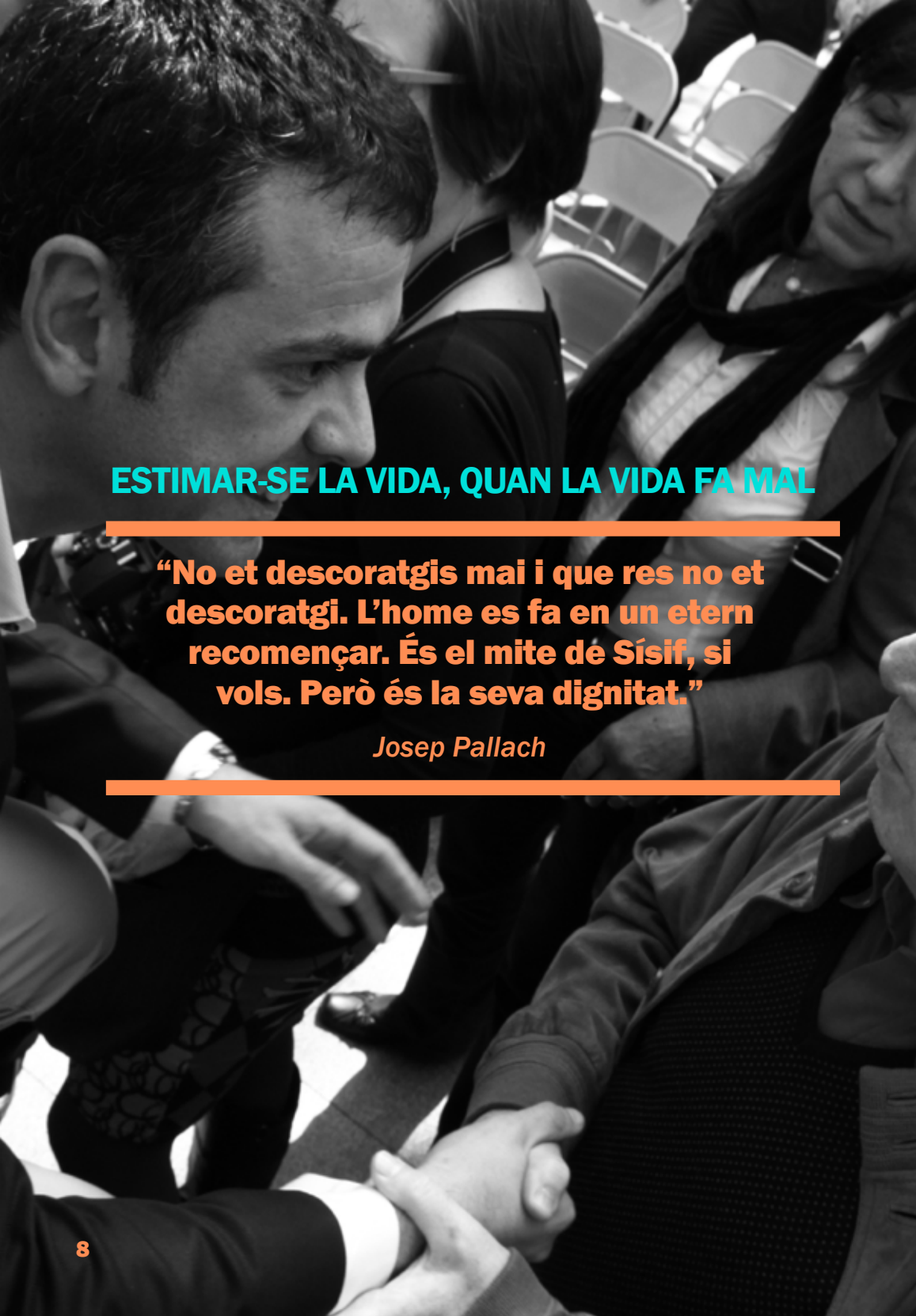
Bona política i bons polítics, doncs. És demanar massa creure en l'esperança que és possible una bona política per dirigir el país cap als horitzons que desitja? És massa agosarat dir que hi ha una generació de bons polítics que, amb humilitat però amb convicció fèrria, està disposada a fer-la realitat? Sense cap mena d'ingenuïtat però amb la frescor i la claredat que li serien pròpies, en Santi ens interpel·la i es compromet en aquesta direcció. Jo diria que se surt afortunadament del guió, i fa una aportació sobre la qual podem jugar futurs, inevitablement imperfectes però que ja són nostres, conjugats en primera persona, nostres generacionalment, com a protagonistes d'una època de canvis i transformacions als quals Catalunya no pot girar l'esquena.

Amb la perseverança característica dels homes que ens vénen de la tramuntana, en Santi ha decidit situar en l'encapçalament del seu nou recorregut polític un document que fuig d'allò que seria previsible. No tan sols per la forma i pel fons dels seus dos textos que conformen el tronc central d'aquest llibre, sinó per les aportacions fetes per ciutadans que des de fora de la política hi posen el seu particular contrapunt polític, en el sentit més noble i elevat del terme.

I una reflexió final per als qui encara no ho acabin de veure clar. En Santi ha escrit dos documents perfumats d'emoció i a vegades d'intimitat, en una dosi precisa —com la tramuntana justa que eixuga l'herba i no ens espolsa el blat— que els atorga un valor enorme. La decisió de dedicar una part de la teva vida a la política es pren en la intimitat, de manera que quan un polític ens parla des de dins ens apropa el seu discurs als valors fundacionals de la seva personalitat. No és poca cosa. Cal generositat i humanitat per fer-ho. Potser hem deixat que el cinisme colonitzi espais que hauríem hagut de preservar millor. En les primeres converses que vaig tenir amb en Santi quan el vaig conèixer, ja parlava preocupat per aquest fet, i l'he vist actuar sempre procurant de combatre aquesta deriva. Aquest llibre és també, si ho voleu, un manifest personal contra el cinisme i un clam a favor de totes aquelles persones que treballen, en els diversos projectes que hi ha al país, per la noblesa de la política més enllà de les diferències que existeixen.

Carles Puigdemont

Periodista, diputat, candidat a alcalde de Girona.

ESTIMAR-SE LA VIDA, QUAN LA VIDA FA MAL

“No et descoratgis mai i que res no et descoratgi. L’home es fa en un etern recomençar. És el mite de Sísif, si vols. Però és la seva dignitat.”

Josep Pallach

El 21 de febrer d’enguany, a l’Auditori de Girona, he estat proclamat cap de llista de CiU a les eleccions al Parlament de Catalunya per la demarcació de Girona. Just uns dies abans, el vint-i-sis de gener, havia mort el meu pare d’un infart sobtat. I a penes un mes abans, l’u de gener, havia traspassat el pare del meu pare, l’avi Santiago, el meu estimat avi Santiago. Recordo la trucada de l’Artur Mas, el dimecres que vetllava la mort del pare al tanatori, per a fer-me sentir el seu condol i per a demanar-me si em sentia prou fort per, efectivament, tal com es rumorejava des de feia setmanes en els cercles polítics gironins, encapçalar la candidatura d’aquesta demarcació.

El dijous 28 de gener, a les dotze del matí, just dues hores després del funeral patern, entrava al despatx de l’Ajuntament de Figueres, d’on sóc l’alcalde des del 2007 i donava instrucció a la meva secretària de reprendre immediatament l’agenda ordinària de treball. Pocs minuts després confirmava a l’Artur Mas la meva determinació a acceptar l’oferiment, sempre que aquesta nova responsabilitat fos compatible amb la meva condició d’alcalde. Ja tindrem temps de plorar, vaig pensar. Ara el que toca és ser fort i fer un pas endavant. Reconec que, tancat al despatx, sol per uns instants, per primera vegada a la meua vida vaig tenir la sensació que definitivament m’havia fet gran.

I just en aquest moment en què hauria desitjat poder buscar recers i

estar en pau amb el meu entorn més íntim i privat, una força interior irrefrenable em va empènyer i m’ha empès fins avui a voler seguir fent d’alcalde i diputat amb tota la meua honestedat, intel·ligència i emoció, per liderar la modernització de Figueres i per poder contribuir a fer possible el canvi a Catalunya, des de la regió de Girona.

En el meu imaginari polític, les dinàmiques frontistes que se senten còmodes extremant les posicions partidistes entre dretes i esquerres, entre catalanistes i espanyolistes, sempre m’han resultat grotesques. De fet, els ortodoxos i dogmàtics sempre m’han incomodat terriblement. Detesto les reunions de partit sectàries, com deploro els moviments gregaris que anul·len la independència de criteri i l’autocrítica individuals. Com resava Todorov, salveu-nos Senyor, dels qui estan en l’error, però encara més dels qui creuen estar en la veritat! Reunit amb associacions de veïns, amb pares d’infants amb discapacitats, amb esportistes i botiguers, amb emprenedors i artistes, empresaris i jubilats, t’adones que les preocupacions i aspiracions de la gent tenen poc a veure amb els debats que sovint reproduïm des de la tribuna del Parlament, plens de tacticismes i prejudicis ideològics. La gent està cansada que dividim innecessàriament la nació entre bons i dolents, que polemitzem per qüestions abstractes allunyades del sentit comú i el món real. Talment com va descobrir el 2004 Barack Obama durant la seva campanya per senador,

parlant amb —i sobretot escoltant— la gent t'adones de fins a quin punt són modestes les seves esperances i, encara més, de fins a quin extrem s'assemblen totes, més enllà del color de la pell, la terra d'origen, la religió o la posició social dels qui les professen. Per a la majoria de la gent, una societat que funciona és aquella que permet que els seus conciutadans puguin

lamenten haver de marxar de la regió si volen exercir carreres professionals solvents i amb projecció; quan ho fas amb emprenedors, amb comerciants o empresaris es queixen que l'Administració desconfiï de la seva bondat quan volen emprendre una nova iniciativa empresarial. Que s'atenguin aquests tipus d'esperances de la gent no sembla que sigui demanar massa ni, encara menys,

“...les preocupacions i aspiracions de la gent tenen poc a veure amb els debats que sovint reproduïm des de la tribuna del Parlament, plens de tacticismes i prejudicis ideològics.”

guanyar-se la vida bé i honradament, formar una família, assegurar educació per als fills, protecció i seguretat. Ah! I garantint-los llibertat, sobretot llibertat. Quan parles amb la bona gent, de ciutat i de pagès, de costa i de muntanya, el que t'expliquen té a veure amb l'abastament d'aigua per a les ciutats i per als conreus, amb la contaminació dels rius i la regressió de les platges; als ciutadans els amoïna que els seus fills no trobin plaça a la llar d'infants per al nét; els fa patir si cobraran la pensió quan es jubilin o si tindran dret a una plaça de residència quan es facin vells. Quan parles amb jovent,

que donar-hi resposta eficaç tingui a veure amb ser d'aquest o aquell partit, més o menys patriota.

L'acció política viscuda a Catalunya en els darrers anys ha estat francament decebedora, plena de soroll, gesticulació i contradiccions. Des d'aquestes coordinades, no ha d'estranyar el fastigueig ciutadà envers la política. Després de vint-i-tres anys de governs de Jordi Pujol, per sorpresa de propis i estranys l'esperança maragalliana va ser implacablement devorada pel propi partit socialista i per les dinàmiques tripartides. El subsegüent ascens d'una coalició de perdedors, amb el lideratge

insòlit de les minories ideològiques del país imposant la seva visió del camí i les polítiques a seguir en matèria fiscal, d'infraestructures viàries, ferroviàries, energètiques o fins i tot en l'ordenació del territori, ha minat els valors més consubstancials del catalanisme contemporani: la meritocràcia, el reconeixement i estímulo a la cultura de l'esforç i l'esperit emprenedor de la societat civil, el seu sentit comú, la lògica estrictament catalana en la política i la vida institucional del país.

Ara tot fa pensar que el catalanisme de base liberal i socialcristià, després d'una travessia del desert de set anys a l'oposició i d'un profund relleu generacional, està cridat a arribar al Govern de Catalunya i fer possible novament l'alternança. En un context marcat per la profunda crisi econòmica, no se li escapa a ningú que les solucions per

baixa d'impostos, amb la reducció de la despesa pública, l'aprimament i major agilitat de l'Administració però també, tan o més important, amb canvis en les actituds i els valors que han predominat durant la darrera dècada al nostre país.

Carles Cavallé, fundador i director emèrit de l'IESE Business School, s'hi referia el passat 18 de juny a Peralada, en el marc del Fòrum Peralada de l'Empresa familiar: “Back to basics!” És l'hora de tornar als valors fundacionals! És el “salut i feina” que demanaven els nostres avis a Sant Pancraç i que el pujolisme va exhibir com a síntesi programàtica de la bona acció de govern. Paradoxalment, els reptes i dificultats noves reclamen respostes basades en els valors més primigenis. Cristóbal Colón, psicòleg fundador de la Cooperativa La Fageda, un projecte empresarial

“Back to basics!” És l'hora de tornar als valors fundacionals! És el “salut i feina” que demanaven els nostres avis a Sant Pancraç

a sortir d'aquest moment tan crític depassen el simple canvi de govern i tenen a veure amb la capacitat d'emprendre reformes econòmiques i del mercat laboral estructurals a Catalunya i a Espanya, amb canvis en les prioritats inversores del Govern en matèria d'infraestructures i amb la re-

que ha guanyat multitud de premis i reconeixements i que és estudiat com a model a les escoles de negocis, s'ha referit al moment que ens toca viure en termes de “crisi de sentit”. “Segons el meu parer —explica Colón— vivim en una societat complexa i en crisi. Mentre en una part del món milers

de persones moren de gana, a l'altra, milers es posen malaltes per l'excés de menjar. Però la pobresa no tan sols la pateixen els països subdesenvolupats. Als països rics patim l'altre tipus de pobresa que no és menys perjudicial i que està minant les bases d'una societat que d'una banda ens ofega amb béns materials i de l'altra ens arruïna en l'essencial. Estem immersos en una crisi de sentit. Obsessionats per

“...afirmo creure en la força de la moderació i el centrisme com a actitud per a la resolució de conflictes i la consecució de consensos que permetin progressar.”

tenir, ens hem oblidat de “ser”. Des del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, i pensant expressament en les ciutats, Josep Ramoneda ha definit aquest moment de desorientació com a *atopia*, el malestar que genera la ciutat del present, sobrepassada i saturada de les seves antigues funcions, amb dificultats per mantenir-se com a *civitas*, resignada a ser simple urbs.

Les receptes per a recuperar la confiança ciutadana en la política, per refer el relat compartit que dóna sentit a fer sacrificis particulars en benefici del bé comú, no les trobarem en els programes ideologitzats, ni partidistes. És l'hora de sumar, no de restar. És el

moment de proposar i buscar punts d'encontre, no d'accentuar la crítica i el que ens separa. És el moment d'alliberar-se de prejudicis, de llançar les velles agendes polítiques del segle XX, d'agafar ulleres noves i posar-se a procurar veure i entendre correctament un món que és nou, que segurament vam inaugurar traumàticament amb l'atemptat de l'onze de setembre a Nova York i que reclama noves actituds,

noves respostes. En aquest sentit, afirmo creure en la força de la moderació i el centrisme com a actitud per a la resolució de conflictes i la consecució de consensos que permetin progressar. No m'espanta afirmar que crec en el lliure mercat i la iniciativa individual, dotats sempre de responsabilitat moral. Crec en les dinàmiques positives i el potencial del procés de globalització i crec, també, en la solvència dels valors d'Occident.

A més, convençut com estic que assistim a un moment veritablement fundacional, marcat per un canvi radical en la fesomia de la nostra població, insòlitàment envellida i amb notables

taxes d'immigració; per un esgotament del model econòmic basat excessivament en el consum i l'endeutament, en la construcció i el turisme, i per un marcat descrèdit institucional i de l'acció política convencional; per totes aquestes raons penso que la necessitat de canvi al país s'ha de llegir, en bona mesura, també en clau generacional. El moment que ens toca viure s'assembla molt al viscut per John Fitzgerald Kennedy, quan un 21 de gener de 1961 va pronunciar la famosa “the torch has been passed to a new generation of Americans (la torxa ha passat a una nova generació d'americans)”; el nostre moment s'assembla a la flama d'esperança amb què Jordi Pujol va defensar, ple d'orgull i convicció, un 13 de juny de 1960, davant la Sala de Justícia del Govern Militar de Barce-

“...tal i com ha passat tantes vegades en la història de Catalunya i Espanya, de vegades sembla que els humans ens canssem d'estar bé”

lona, el dret de la seva generació a somiar una Catalunya millor: “Pertenezco a una generación que sube. A una juventud que va creciendo lentamente, naturalmente, obstinadamente, y que se mueve por exigencias espirituales, y en buena parte, y esto conforta, por im-

perativos de tipo cristiano. Pertenezco a una generación que sube y va a más, para honra y orgullo de nuestro país. No es una juventud que propiamente sea política. Pero su misma evolución espiritual y mental va llevándola, lógicamente y progresivamente, al terreno político, social y económico; es decir, a todo lo que se llama vida pública [...] No estamos de acuerdo con el estado actual de las cosas. Es natural, por ejemplo, que deseemos y pretendamos mayor justicia social [...] Me afirmo en mi profunda catalanidad y afirmo que soy partidario de una mayor libertad”. Després de la letal i aclaridora sentència del Tribunal Constitucional contra l'aspiració d'una Espanya plurinacional i rica en la diversitat, després de la multitudinària manifestació del 10 de juliol pels carrers de Barcelona sota el lema

“Som una Nació. Nosaltres decidim”, el moment que ens toca viure té a veure amb aquesta esperança dels Jordi Pujol, Miquel Roca, Ramon Trias Fargas, Francesc Ferrer, Narcís Serra, Pasqual Maragall, Quim Nadal, Antoni Farrés... decidits des de finals dels setanta a

liderar la transició de la dictadura a la democràcia i determinats a “construir Catalunya” els uns i a afirmar la força de les ciutats, els altres. Els nostres temps s’identifiquen amb l’audàcia de l’esperança que va reivindicar Barack Obama com el millor i més determinant tret de l’esperit americà i que es resumia en tenir l’audàcia de creure, malgrat tots els peròs que es vulguin, que podem fer que aquesta nació arruïnada pels conflictes recuperi el sentit de comunitat; el convenciment per creure que malgrat tots els revessos que puguem sofrir —la pèrdua de la feina o una malaltia a casa o una infància en la pobresa— seguim essent amos del propi destí i que, en conseqüència, en seguim essent els seus únics responsables finals. És la mateixa audàcia que davant l’atemptat terrorista de l’onze

de setembre de 2001 contra les Torres Bessones va dur a l’aleshores alcalde de Nova York, Rudolph Giuliani, a creure en les possibilitats dels novaiorquesos i de la humanitat en general si romanien fidels als seus valors fundacionals.

Els de la meva generació hem nascut i crescut en un marc de democràcia i progrés ininterromput, en bona mesura insòlit i sense precedents, que ha permès parlar de la història recent de Catalunya i d’Espanya com una història d’èxit. El desafiament de la modernitat, que fa trenta anys va situar com a reptes a assolir la consolidació d’una veritable economia social de mercat oberta al món, sense intrusismes ni atrofies estatals; la definició d’un Estat del benestar modern garant dels drets fonamentals, de seguretat i llibertat i l’encaix de la diversitat nacional espa-

Acte de proclamació de Santi Vila com a cap de llista de CiU en les eleccions al Parlament de Catalunya.

nyola en un projecte compartit, que era valorat fins fa ben poc amb un grau notable de consecució, malauradament avui exhibeix signes d’esgotament i, fins i tot, com en el cas de la relació entre Catalunya i Espanya, de clara i feridora involució. La constatació que a Catalunya, avui, 25.000 famílies han de passar el mes amb 400 euros; la recent intervenció de les autoritats econòmiques europees en què s’exigia redreçar el sobreendeutament i el dèficit de l’Estat espanyol; la insòlita aprovació de les retallades de les pensions i els salaris dels funcionaris i la humiliant sentència del Tribunal

dors de la pròpia i desoladora història de l’Espanya contemporània més negra i caïnita. I certament, si no endeguem canvis i reformes estructurals, res no fa pensar que la dècada que tenim per davant pugui ser millor que la que deixem enrere. Depèn, però, de cadascun de nosaltres.

La gent de Convergència i Unió han elegit un empordanès, alcalde de Figueres, perquè encapçalí la propera candidatura gironina a les eleccions al Parlament. Disset homes i dones d’arreu de la demarcació de Girona hem recorregut i recorrerem tots els pobles i ciutats gironines per escol-

“... Catalunya necessita cares noves, idees i persones noves, aire fresc!”

Constitucional que invalidava bona part de l’Estatut d’Autonomia referendat pel poble de Catalunya són senyals clars del moment crític i regressiu que ens toca viure. Del final d’una etapa. Potser del principi del final d’una època. A més, escoltant algunes veus exaltades visiblement còmodes amb els moments carregats de tensions i dificultats, tal com ha passat tantes vegades en la història de Catalunya i Espanya, de vegades sembla que els humans ens cansem d’estar bé i necessitem entrar novament en la via del conflicte i la decadència. És com si, emmalaltits de pessimisme, ens sentíssim en la necessitat de ser renovats continua-

tar, per comprometre i, sobretot, per encomanar l’audàcia de l’esperança a Catalunya, per contribuir a estimar-se la vida —que és estimar-se la terra però encara més la gent que hi viu—, fins i tot quan la vida fa mal. Per fer-ho, haurem de saber fer foc nou i mirar endavant, conscients, coneixedors i agraïts del camí fet pels qui ens han precedit. L’Artur Mas s’hi ha referit reiteradament en els seus discursos: “Humilment, legítimament, Convergència i Unió aspira a arribar al Govern, no a tornar-hi! Catalunya necessita cares noves, idees i persones noves, aire fresc!”

Acabo. Entre el munt de visites a

Santi Vila, parlant amb un ciutadà.

col·lectius i entitats que he dut a terme durant els darrers mesos, el mes de març vaig voler poder aturar-me una estona davant del monument de Subirachs a Salvador Espriu a Santa Coloma de Farners. Enguany, que s'acompleixen vint-i-cinc anys de la mort del poeta de Sepharad, potser és bo de recordar els seus versos de *La Pell de Brau* quan escriu "provarem d'alçar en la sorra / el perillós palau dels nostres somnis / i aprendrem aquesta lliçó humil / al llarg de tot el temps del cansament, / car sols així som lliures de combatre / per l'última victòria damunt l'esglai". Certament, en un moment fundacional com el que ens toca viure, és l'hora de provar d'alçar nous somnis personals i col·lectius, amb ambició i sense límits, però tocant de peus a terra. Disposem-nos, doncs, a prendre l'actitud dels arbres més audaçs i exuberants, que sempre apunten altius cap al cel, vers l'ideal més noble, però que també romanen sempre arrelats a terra, que és qui ens vincula a la realitat de les coses. En l'existència de l'un i de l'altra, en l'ideal i en la terra, els arbres saben que els va la vida plena. Com ho sabem nosaltres.

Santi Vila, en un acte de CiU a la Rambla de Figueres.

UN MOMENT FUNDACIONAL

Discurs a l' Auditori de Girona. 21 de febrer de 2010

Amics i amigues, militants i simpatitzants de Convergència i Unió, senyores i senyors vinguts d'arreu de les comarques de Girona. Gràcies per acompanyar-nos avui i aquí, en aquest acte de proclamació com a candidat a les properes eleccions. Imagineu-vos l'immens orgull personal per al jove qui us parla que m'hàgiu encomanat la responsabilitat de ser qui encapçali la candidatura del partit que aspira a guanyar les properes eleccions al Parlament de Catalunya a la regió de Girona; imagineu-vos, també, l'entusiasme amb què a Figueres s'ha viscut la decisió que el seu alcalde, un alcalde segons com es miri de la perifèria de la perifèria, sigui cridat a liderar aquest repte. Us en dono les gràcies i només us puc dir que procuraré correspondre-us amb honestedat infinita, treball incansable i fidelitat absoluta als valors que justifiquen la meva vocació política, que no són altres que el compromís amb la llibertat, la bellesa i l'amor, els grans valors que confirmen la nostra humanitat.

He vingut a dir-vos quatre coses. Primera: Girona necessita un canvi. Segona: venim determinats a fer possible el canvi, totalment alliberats de prejudicis. Tercera: el canvi que el país necessita depassa el relleu de l'actual govern i té a veure amb nous valors, noves actituds. Finalment, el més important, com a societat vivim un moment tardor o, dit en positiu, assistim a un veritable moment fundacional, que hem de viure amb esperança renovada.

Amics i amigues, el món ha canviat molt i a gran velocitat. Com explica Richard Florida, si pregunteu a la gent quines són les dues decisions més importants que han pres a la seva vida, la majoria de les persones us donaran respostes relacionades amb la decisió sobre què vull ser quan sigui gran i, en segon lloc, amb qui vull compartir la meua vida. De fet, però, el nostre món modern ha fet possible donar transcendència estratègica a una tercera decisió: la decisió sobre el lloc on decidim viure, aquesta sí determinant per a la feina, la formació i l'amor. A diferència del món en què van viure els nostres pares i encara més els nostres avis, carregats de determinismes i ciclòpics condicionants, per primera vegada a la història la nostra generació pot decidir significativament el lloc on viure en funció de les seves prioritats vitals, professionals i emocionals. Aquest canvi diametral ha generat dinàmiques d'agrupació, concentradores de població i recursos, i per tant de talent, innovació i creativitat, noves i majors oportunitats. Mirat així, com ha explicat Ramon Tremosa, els gironins estem d'enhorabona, si fem les coses bé, és clar. Hi estem perquè hem nascut i crescut o hem decidit

viure a l'Arc Mediterrani, una de les megaregions més dinàmiques del món, la que s'articula a l'entorn de València, Barcelona i Marsella, que s'estén des d'Alacant fins a Lió i que ja no té res a veure amb velles divisions físiques, administratives ni polítiques del passat sinó amb la seva potencialitat econòmica com a corredor de ciutats en xarxa, atractiva pels seus costos competitius i pel seu estil de vida mediterrani.

Fer d'aquesta gran oportunitat una història d'èxit i no un fracàs dependrà de l'acció política del govern però també de l'actitud i el grau de compromís del conjunt de la ciutadania.

Especialment en un context marcat per la reducció de la capacitat inversora de les administracions és imprescindible que el Govern prioritzi estratègicament les principals infraestructures a desenvolupar de forma més urgent. El corredor mediterrani viari i ferroviari n'és una, segurament la més important. Enfront de la planificació de les infraestructures duta a terme pels diversos governs del PP i del PSOE, històricament compromesos amb l'aprofitament de les inversions en infraestructures com a factor de reequilibri territorial peninsular, cal planificar les noves carreteres, autovies i ferrocarrils pensant i prioritant aquelles regions generadores de major activitat econòmica. Abans de repartir la riquesa, cal crear-la! Viure d'esquenes a l'oportunitat que ens brinda ser la porta marítima meridional d'Europa és un error que no podem continuar reproduint. Com ho és continuar tenint un país amb una xarxa d'infraestructures de transport i distribució energètica precària, amb forats negres de cobertura telefònica o amb polígons industrials sense la connexió i potència de banda ampla suficients. Les comarques de Girona produeixen amb prou feines el 10% de l'energia que consumeixen. Mentre s'espera la concreció de les inversions necessàries, la passada nevada del 8 de març i l'estacional estirada del consum a l'estiu van posar en evidència les assignatures crònicament suspeses pels governs dels darrers anys.

Volem un país en xarxa, amb infraestructures viàries, ferroviàries i equipaments al servei del territori i no simplement sobre el territori. Conscients que un determinat model econòmic arriba al 2010 exhaust, és l'hora de les ciutats i de l'economia creativa, on la vella indústria vinculada a la construcció i els serveis relacionats amb el turisme s'han de repensar, per poder afegir-hi valor i capacitat d'internacionalització, i on les noves professions vinculades als serveis personals, a les noves tecnologies i a la indústria cultural guanyen protagonisme. Talent, tecnologia i tolerància, heus aquí la famosa fórmula de les tres T clau per

al desenvolupament de la nostra regió en els anys que vindran. L'any 2001 Catalunya tenia el major nombre d'internautes d'Espanya (26,6%). Sis anys més tard, Madrid, al llindar del 50% li passava al davant. Calen més i millors infraestructures però, sobretot, una intensa sensibilització sobre la necessitat d'incorporar les TIC a l'empresa i l'educació.

ALLIBERATS DE PREJUDICIS

Venim a fer possible el canvi, alliberats de prejudicis, convençuts de la falsedat dels qui pel simple fet de presentar-se com a progressistes consideren les seves polítiques

superiors fins i tot èticament. Perquè, després de tancar totes les escoles taller de Catalunya, uns equipaments i programes destinats a la formació dels joves amb dificultats d'aprenentatge en el marc de la secundària ordinària i a la seva inserció laboral; després de deixar cada any més d'un miler de persones sense plaça a les escoles d'adults; després d'intentar tancar els batxillerats nocturns; després de visitar les entitats socials del tercer sector i constatar que el Govern no els trans-fereix puntualment els ajuts ordinaris conveniats; en una regió amb més de 54.000 aturats (desembre 2009), molts d'ells joves i amb un nivell formatiu molt baix, després d'un 2009 on 2.248 famílies han vist sub-hastar la seva residència, qui del Govern actual ens podrà donar lliçons de progressisme i de compromís amb la gent i les famílies senzilles? Qui estarà disposat a acceptar-les? Modestament, nosaltres, no!

Perquè, després d'haver deixat una cicatriu irreparable al Baix i l'Alt Empordà amb la ferida sobre el paisatge de la C-31, o d'haver imposat contra el territori les àrees de desenvolupament prioritari per a la instal·lació de molins aerogeneradors o d'haver aprovat el projecte de llei de Parc Natural del Montgrí, Illes Medes i Baix Ter amb 1.600 al·legacions sense ni contestar, qui acceptarà lliçons d'ecologisme, de compromís amb el territori i la governança? Humilment, nosaltres, no.

Perquè, després d'esgotar la legislatura havent aprovat any rere any pressupostos que han situat la demarcació de Girona a la cua de les inversions públiques; amb uns pressupostos de la Generalitat per al 2010 considerats per les pròpies institucions econòmiques de la regió com els pitjors pressupostos de la dècada (el 5% del total de les inversions dutes

a terme a Catalunya); amb les obres de l'N-II aturades i sense data de represa; amb el desdoblament de l'eix transversal i de l'anella de les Gavarres només endegat sobre els papers i amb la constatació, des de la perplexitat, que resulta més fàcil i ràpid anar de Vilobí a Milà que de Sant Feliu de Guíxols a Barcelona o de Camprodon a Girona, qui podrà acceptar discursos retòrics i allisonadors del compromís amb Girona? Modestament, nosaltres, no!

Venim alliberats de prejudicis, convençuts que és legítim que reivindicuem el nostre dret a liderar el canvi que Catalunya necessita.

Hi venim amb la mentalitat pròpia dels homes i dones del segle XXI, havent trencat les cadenes del partidisme i del sectarisme; amb conviccions profundes però des del pragmatisme; lliures d'apriorismes ideològics, de condicionants i d'interessos particulars. Ens hem alliberat del prejudici

il·lustrat que va fer creure que, amb el triomf de la raó i l'avenç científic, el cel a la Terra era possible. Sabem que progrés material i tecnològic no guarden relació amb el progrés moral de la societat. I que la societat més rica i opulenta del món pot ser, també, la més injusta i infeliç. Ho sabem, però justament per això estem decidits a comprometre'ns en la defensa del bé comú, deixant l'aspiració a la felicitat com un assumpte privat.

VALORS I NOVES ACTITUDS PER A UN MÓN NOU

Els catalans i especialment els gironins, en el terreny dels canvis en els valors i en les actituds, hem de poder fer una aportació genuïnament nostra.

La força de l'optimisme. Els governs han de fer bé la seva feina. El govern de Catalunya i el govern d'Espanya han de saber entroncar amb la tradició de confiança que es genera després d'un historial d'èxits i d'haver estat capaços d'arribar a consensos en moments difícils. En els anys que vindran, però, els prop de 750.000 catalans i catalanes que vivim a la regió de Girona cal que recordem que, al nostre país, mai ningú no ens ha regalat res. Que, quan les coses han sortit bé, els resultats han arribat sovint malgrat —i no gràcies— els poders establerts.

Artur Mas i Santi Vila, a l'Auditori de Girona.

Orgullosos d'aquesta tradició, potser és bo recordar l'audàcia de Ramon Llull, que ja al segle XIII va situar un burgès (i no un noble, ni un rei, ni un eclesiàstic) com a protagonista d'un dels seus primers llibres. Ningú al món abans que Llull havia gosat fer-ho. O per posar un exemple dels nostres dies, en moments de crisi de sentit, és altament recomanable acostar-se a la cooperativa de la Fageda, al Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, on fa vint-i-cinc anys un jove psicòleg, Cristóbal Colón, va començar la "història d'una bogeria", un projecte social i empresarial per donar feina i oportunitats de realització a un grup de persones amb discapacitats psíquiques i/o malalties mentals. Defugint sempre la cultura de la subvenció i el paternalisme de l'Administració, la Cooperativa de la Fageda ha creat feina amb sentit, apostant per la qualitat dels seus productes. Avui, la cooperativa parla amb orgull de trenta milions de iogurts venuts i s'illusiona amb l'incipient projecte d'aspirar a fer el millor gelat del món. El geni individual. Un país que fins i tot en temps adversos ha vist néixer Salvador Dalí, Carles Fages de Climent, Josep Trueta, Gabriel Ferrater o, en els nostres dies, Ferran Adrià, els germans del Celler de Can Roca o que, per posar exemples de menys notorietat, en plena crisi lidera l'augment del nombre de treballadors autònoms a Catalunya, amb 588 incorporacions el passat mes d'abril, ha de sentir-se esperançat davant els reptes del present i del futur. **L'ètica de l'esforç i l'emprenedoria.** Amb més de 50.000 petites i mitjanes empreses, irradiant riquesa i treball arreu de la regió, només hem de desitjar un Govern que no posi traves, que parteixi de la presumpció de bondat per als emprenedors i que estimuli mínimament la innovació i la internacionalització. **Sentit comú.** Des de Girona, cal que aportem a la política catalana polítics discrets i eficients, reformistes i no revolucionaris. Ens cal reivindicar el valor de l'experiència, per damunt de la ideologia; donar preferència a l'ètica de la responsabilitat per damunt de l'ètica de la convicció i no deixar que l'agenda política catalana quedi embardissada fins a l'extenuació en debats estèrils. Finalment, **catalanitat.** Els gironins hem d'aspirar a erigir-nos en bastió de catalanitat, que vol dir, esperit de ciutadania i patriotisme. Ara que commemorem el centenari de la mort de Joan Maragall potser és bo de recordar que, per al poeta, l'Empordà compendia el "principi actiu de la catalanitat". Així, en un article aparegut el 19 de desembre de 1909 al setmanari regionalista *Baix Empordà* de Palafrugell sota el títol "Per l'Empordà", el poeta de Barcelona escrivia: "Jo no sé què té aquest Empordà que me l'estimi tan singularment, i que em sembli que estimant-me'l an ell ja estimo a tot Catalunya [...] Vull dir que crec que si tot Catalunya es perdés, però restés l'Empordà, Catalunya podria tornar

a ser un dia o altre més gran i més forta que mai hagués estat; i que si pel contrari, de tot Catalunya només l'Empordà es perdés, la pàtria ja no fóra ella mateixa". El país que ha vist néixer la sardana contemporània, que ha donat catalans decidits a fer d'allò que és local i particular motiu d'interès universal, que s'ha forjat com a terra de síntesi d'indiketes, grecs i romans, que ha assimilat la petja de l'islamisme i dels francs, ha d'encarar el desafiament de la globalització amb optimisme renovat i disposat a garantir la presència del fet català al món.

Els homes i les dones de centistes. Ens sentim continuadors dels homes i les dones del noucent, els catalanistes moderns que van somiar el projecte de la Catalunya ciutat, un país liberal, modern i en xarxa, culte i civilitzat. Joan Vallès Pujals, conseller de Política Territorial als anys trenta, diagnosticà el repte del país en xarxa, basat en l'equilibri territorial: "Catalunya és un poble de constitució deficient. Pateix, en primer lloc, de macrocefàlia: té un cap massa gran en proporció a la resta del cos [...] A Catalunya manquen una dotzena de poblacions pletòriques i robustes, que siguin els caps efectius de les comarques naturals". És l'hora de jugar fort i aprofitar per obrir-nos decididament al mar, prioritzant l'aposta per l'eix ferroviari i viari del Mediterrani, afavorint més sòl per a l'activitat logística i millors infraestructures de serveis. Ens cal apostar per la formació i l'estímul del talent, tecnològic i empresarial, posar les infraestructures (aeroport, ports, rodalies, carreteres, xarxa elèctrica, xarxa de comunicacions...) al servei del territori; veure en el paisatge i el món rural un actiu i no un problema. Cal fer-ho, a més, des de la tolerància i l'elogi de la diversitat, conscients de la grandesa i seguretat que ens donen els valors d'Occident.

ESTEM, DE NOU, EN UN MOMENT FUNDACIONAL.

Si fa només deu anys haguéssiu preguntat a qualsevol alcalde de Catalunya quina era la seva agenda de prioritats, segurament us hauria parlat del repte de la integració europea, de la necessitat de rehabilitar el nucli antic o de modernitzar l'Administració. Avui, encara que costi de creure, els pobles i ciutats de Catalunya tornen a tenir una agenda de preocupacions i prioritats, que s'assemblen molt als anys fundacionals de la nostra democràcia. D'ençà de l'any 2000, la població gironina ha crescut notablement i, a més, com exemplifiquen singularment el Ripollès i la Garrotxa, ha envellit notòriament. D'acord amb el Govern de Catalunya, els ajuntaments tornem a planificar i reclamar la creació d'escoles de primària, de llars infantils, de centres sociosanitaris. Per increïble que pugui resultar, a més, com a conseqüència de l'arribada massiva d'immigrants, les ciutats tornen a haver de planificar cursos d'alfabetització d'adults i sessions d'educació en la ciutadania! El moment fundacional que ens toca viure no té a veure, però, només amb una qüestió d'infraestructures o serveis bàsics. Des del punt de vista col·lectiu, tenim al davant un doble repte: per una banda, la peremptòria necessitat de revalidar el pacte constitucional que va fer possible poder parlar dels darrers trenta anys de la història de Catalunya i Espanya com una història d'èxit, progrés i modernització. Per a desgràcia dels sectors més moderats, entre els quals em compto, no sembla que a Espanya la diversitat nacional, cultural i lingüística sigui vista amb orgull com un valor i no com un defecte. De l'altra, no menys difícil, aconseguir un relat nacional aglutinador i integrador de les més de cent nacionalitats que actualment resideixen a Catalunya, que faci compatible el respecte a la diferència, a la pròpia identitat personal i al valor del pluralisme amb la pervivència dels valors fundacionals de la república: democràcia, Estat de Dret i liberalisme.

Acabo. Aquests dies, estic llegint *Los setenta a destajo*, de Pepe Ribas, un homenatge als cadàvers de la transició (persones, idees i somnis) que van imaginar el desafiament de la modernitat a Espanya i Catalunya d'una altra manera. Gairebé al final del llibre, Ribas es queixa que "mucho se ha escrito sobre la transición española, pero casi siempre desde el pragmatismo de los grupos que la han dirigido, pocas

veces desde la ingenuidad de quienes la soñaron diferente”. Pensant en “el lector de otro siglo”, el fundador d’Ajo Blanco acaba el seu llibre de memòries “con la esperanza de convencerte de que un mundo mejor fue y sigue siendo posible”. Sense fer pròpia la valoració negativa dels trenta anys de democràcia que queden enrere, segurament els mots de Pepe Ribas tenen a veure amb aquella intuïció optimista de Harvey Milk, regidor a San Francisco, assassinat per la seva defensa dels drets civils de les minories: “Sabem que només d’esperança no es pot viure. També sabem, però, que sense esperança no val la pena viure!”.

Posem-nos, doncs, alegres i esperançats a fer possible el canvi a Catalunya!

Moltes gràcies.

1.

3.

4.

2.

5.

6.

1. Santi Vila, a la Festa de CiU a Vic/ 2. Santi Vila en un acte de CiU a la Rambla de Figueres/
3. Artur Mas, Santi Vila i Eudald Casadesús en un acte de CiU/ 4. Carles Puigdemont i Santi Vila al Parlament de Catalunya/ 5. Santi Vila en una parada de CiU/ 6. Santi Vila en una parada de l'associació CORFI el dia de Sant Jordi.

1	22	43
2	23	44
3	24	45
4	25	46
5	26	47
6	27	48
7	28	49
8	29	
9	30	
10	31	
11	32	
12	33	
13	34	
14	35	
15	36	
16	37	
17	38	
18	39	
19	40	
20	41	
21	42	

50

IDEES PEL CANVI

On vivim?

Vivim en un territori amb un alt **valor estratègic** situat en el centre d'una megaregió, l'onzena del món, que comença a Alacant i acaba a Lió amb 25 milions d'habitants.

Vivim en un territori per on passa un **corredor urbà**, el mediterrani, que connecta tots els territoris entre Algèria i Lió amb Europa i el món.

Vivim en un territori amb un alt **valor paisatgístic** a aprofitar.

Vivim en un territori amb **qualitat de vida**.

Vivim en un moment **fundacional** des del punt de vista demogràfic, econòmic, social, institucional i nacional.

Vivim un moment de **ciutats creatives**.

Vivim en un moment ple d'**incerteses** i de dubtes que cal resoldre.

Vivim un moment on **tot és possible** si ens hi posem.

Vivim en un moment de **canvi** i de **transformacions** globals i locals.

Vivim en un moment de crisi però ple d'**oportunitats**.

Vivim en un moment on el **talent**, la **tecnologia** i la **tolerància** són elements claus per al desenvolupament econòmic.

Vivim un moment on el nostre món és el **món**.

Vivim en un moment on la nostra societat disposa com mai de molts instruments de **cohesió social** al servei de la **llibertat**, la **igualtat d'oportunitats** i la **solidaritat**.

Vivim en un moment de màximes possibilitats per la nostra **llibertat personal** i **col·lectiva**.

Què proposem?

50 propostes pel canvi

SUPERAR LA CRISI I CREAR LLOCS DE TREBALL

1. Promoure una aliança entre empreses, agents socials i ambientals, Universitat de Girona, centres d'educació i formació, centres d'innovació i recerca i administracions públiques per impulsar **les accions necessàries per contribuir a superar la crisi, crear llocs de treball** tot aprofitant les oportunitats de ser un territori amb un alt valor estratègic i paisatgístic, que permeti retenir i atraure talent i confirmar la regió de Girona com a terra d'emprenedors i cohesió social.

2. Suport a les PIME i en especial als autònoms i empreses familiars.

Cal que sigui prioritari garantir el finançament de crèdit a PIME, autònoms i empreses familiars, sigui per a circulant, sigui per a inversió. Cal reforçar les actuals línies de crèdit de l'Institut Català de Finances (ICF) i revisar les que no funcionen. Cal incrementar alguns percentatges d'aval públic per part de l'ICF directament a les empreses o treballadors autònoms. Cal lluitar contra la morositat fent complir la llei impulsada per CiU al Congrés.

3. Suport a la reconversió i modernització dels equipaments i les activitats turístiques, reforçant les marques **Costa Brava i Pirineu de Girona** com a referents turístics de qualitat .

4. Mentre es mantinguin les mancances de liquiditat de les institucions financeres caldrà establir noves **línies d'aval i crèdits públics** per a empreses i emprenedors de les COMARQUES GIRONINES, ajudes a la recerca, la internacionalització i empenedoria amb un accés i una comprensió fàcil de les condicions i el sistema d'atorgament i garanties necessàries.

CONNECTAR-NOS AL MÓN I GARANTIR EL DESENVOLUPAMENT ECONÒMIC

Prioritzar l'execució i el desenvolupament d'infraestructures estratègiques pensades al servei del territori:

5. MOBILITAT:

5.1. Ferroviàries: desenvolupament del corredor d'ús prioritari per a mercaderies d'amplada internacional/UIC fins a Portbou amb connexió a les àrees logístiques

de generació de gran trànsit de vehicles pesants, en el marc del projecte FERRMED, millora del servei ferroviari de regionals de viatgers, creació d'una xarxa de rodalies de la regió de Girona i definició d'una estratègia d'aprofitament de l'arribada del TGV a les COMARQUES GIRONINES.

5.2. Viàries: Desdoblament de l'N-II i l'Eix transversal, millora de l'accés a la Costa Brava, millora de la "carretera de la vergonya", millora del nus de mobilitat a l'entorn de l'estació de passatgers de Girona i Figueres del TAV i futura estació a l'aeroport.

5.3. Aeroportuàries: Fer complir l'Estatut amb el traspass de l'aeroport de Girona a la Generalitat, creació d'un Consorci de gestió participat per les institucions regionals de Girona i disseny d'un programa de promoció d'aquest consorci que posi en valor el seu potencial. Millorar el transport entre l'aeroport i les principals destinacions finals dels passatgers a les COMARQUES GIRONINES.

5.4. Portuàries: Definir les potencialitats en matèria de pesca, turisme i transport de mercaderies del port de Palamós i millorar-ne les expectatives compatibilitzant tots els seus usos. Executar les inversions previstes en la resta de ports.

5.5. Peatges i N-II: Bonificació a ciutadans i empreses de les comarques gironines del cost del peatge de l'AP-7 en els trams no desdoblats de l'N-II al seu pas per les comarques gironines. El descompte haurà de ser assumit pel govern de l'Estat com a contraprestació pel retard en les obres del desdoblament.

6. ENERGÈTIQUES:

Posar fi definitivament a la insuficiència energètica de la regió de Girona. Les COMARQUES GIRONINES han de desenvolupar el seu potencial en matèria d'energia eòlica—prioritzant la seva instal·lació en els corredors de serveis sempre que sigui possible— i en matèria d'implantació de plantes de biomassa. Caldrà resoldre la interconnexió elèctrica amb França.

Cases de l'Onyar (Girona)

Pont de Besalú (Garrotxa)

7. LOGÍSTIQUES I PRODUCTIVES:

Promoció del centre de mercaderies del **Far-Vilamalla** i consolidació del **CIM La Selva**. Connexió dels **polígons industrials** a totes les xarxes de mobilitat, coneixement i abastament d'aigua i energia. Disposar d'estratègia pròpia que defineixi necessitats de sòl industrial, cicles formatius o centres de recerca.

8. COMUNICACIÓ I INFORMACIÓ:

Eliminar en 4 anys les zones fosques que no disposen d'accés a les xarxes d'informació i comunicació i estendre les xarxes d'alta capacitat.

9. CONEIXEMENT:

Garantir el ritme d'inversió pública i fer recerca de noves inversions privades per al Parc Tecnològic de Girona com a infraestructura prioritària per a la retenció i atracció de talent i la creació de valor afegit per al desenvolupament del sector agrícola, industrial i de serveis.

ELIMINAR RISCOS PER A LES PERSONES

10. Dibuixar una **mapa de zones de risc** de les **COMARQUES GIRONINES** on es defineixin els punts negres de les diferents xarxes d'infraestructures de la regió de Girona i programar-ne l'eliminació en els propers 4 anys, prioritzar l'eliminació dels passos a nivell a les ciutats i cruïlles perilloses de carreteres.

11. Fer efectives les accions d'**Emergències** que incorporen els plans sectorials, per fer front a situacions de risc per al conjunt de les **COMARQUES GIRONINES** i prevenir-ne els efectes. Elaborar en coordinació amb les administracions locals implicades una auditoria dels protocols vigents per tal de millorar la seva implementació que inclogui una descrip-

Ruïnes grecoromanes d'Empúries

La Festa de l'Arbre i Ball del Cornut de Cornellà del Terri

Tossa de Mar (La Selva)

ció de necessitats a resoldre, una previsió d'equips de comandament i direcció, revisió dels mecanismes de coordinació i direcció d'actuacions en les quals hi haurà agents públics i privats implicats. Establir un mètode d'avaluació continuada. Millorar la gestió i l'operativitat del telèfon d'emergències 112.

12. Garantir la conservació dels **boscors** i la seva neteja sistemàtica i periòdica per evitar el risc d'incendis. Estudiar mecanismes per fer més rendible la indústria forestal i la rendibilitat de la silvicultura.

APROFITAR ELS ACTIUS QUE TENIM

13. Fer del **territori** un actiu i no un problema, element definidor de la identitat.

14. Estimular de les institucions públiques un model d'identitat col·lectiva basat en el foment del patrimoni lingüístic, històric i cultural, **en la preservació del paisatge** i en la promoció dels valors de llibertat, civilitat i humanisme propis del catalanisme modern. Fugir de polítiques conservadores per passar a polítiques actives de promoció del paisatge com un actiu natural, econòmic, cultural i humà.

15. Fer del **catalanisme** un denominador comú de ciutadania, aglutinador i factor de cohesió social.

16. Definir una estratègia de suport i acompanyament als clústers estratègics prioritaris de la regió de Girona: **Turisme, Agroalimentari i Aigua**.

Definir una estratègia de suport i acompanyament a les activitats singulars sobre les quals sustentar estratègies econòmiques comarcals:

agroalimentàries i mecàniques a la Selva, Garrotxa i Pla de l'Estanty; el **suro** a l'Empordà i el Gironès; **carrosseries** a la Selva; **Nàutiques** a tota la costa i en el marc del Centre de Recerca de l'Aigua del Parc Tecnològic.

17. Estimular els sectors econòmics emergents que han de permetre la consolidació de les principals ciutats de la regió com a **ciutats creatives**, atractives de talent i generadores de noves oportunitats econòmiques.

18. Donar suport als municipis en la consecució del Pacte dels Alcaldes per al 2020, que ha de fer possible la **reducció de les emissions de CO₂** en un 20% abans del 2020, donant suport a la implantació d'energies renovables i afavorint la major eficiència energètica.

19. Prioritzar el manteniment i reforç de les estratègies de suport a les **rehabilitacions dels nuclis antics** de les ciutats.

20. Impulsar el partenariat públic-privat per a la construcció d'un **Conservatori d'Arts Escèniques**, referent dins l'euroregió mediterrània.

21. Impulsar el partenariat públic-privat per a la concreció d'una **Escola Superior de Dansa**, referent a nivell euroregional.

22. En aquelles comarques amb una forta activitat vinculada a la producció agroalimentària de qualitat, desenvolupar una xarxa de centres comarcals d'interpretació i promoció dels **productes de qualitat i denominacions d'origen** que s'hi produeixen.

Santi Vila, amb la Guàrdia Urbana de Figueres durant el temporal de neu del passat 8 de març de 2010

Plaça Major de Banyoles (Pla de l'Estany)

Pardines (El Ripollès)

23. Definir conjuntament amb les institucions de les COMARQUES GIRONINES **àrees d'alt valor estratègic** econòmic i dotar-les d'avantatges i facilitats en matèria urbanística, d'accés a infraestructures, mobilitat, abastaments bàsics i avals públics per a la implantació d'indústries, serveis i centres de recerca privada.

24. Afavorir els sectors agraris vinculats a la vinya i el turisme, donant suport a l'impuls de **noves rutes enoturístiques**.

25. En matèria **cultural** caldrà promoure l'especialització i l'excel·lència en funció de la realitat de cada ciutat o territori, evitant les duplicitats i competència interinstitucional, la connexió dels nodes de la xarxa cultural per aprofitar sinèrgies i iniciatives, i impulsar polítiques que interrelacionin comerç, turisme, educació i cultura.

26. Incloure dins dels **currículums educatius** la promoció de l'emprenedoria, la ciència i la tecnologia.

MILLORAR LA COHESIÓ SOCIAL I GARANTIR L'ESTAT DEL BENESTAR

27. La regió de Girona presenta diferents deficiències en matèria d'equipaments i professionals en matèria de serveis socials. Cal definir-les i prioritzar la resolució de les principals necessitats d'inversions públiques en els propers 4 anys.

28. En matèria educativa cal prioritzar la formació d'adults, l'aprenentatge d'idiomes,

les escoles taller i els cursos de formació per a nous nadius en els drets i deures de ciutadania.

29. En matèria de salut cal garantir la sostenibilitat del sistema públic d'atenció primària, resoldre les deficiències prioritàries. Impulsar el desenvolupament i l'especialització del clúster sanitari a l'entorn de l'Hospital Trueta, la nova Facultat de Medicina de la UdG, la consolidació de la Fundació Salut Empordà com a Centre Universitari associat i els centres de recerca mèdica que s'hi ha de desenvolupar.

30. En els propers 4 anys cal millorar l'atenció a les necessitats de les famílies afectades per dependències psíquiques i físiques garantint un estricte compliment dels terminis i les prestacions definides a les lleis de serveis socials i dependència.

31. Cal estudiar i analitzar la realitat i l'abast de les situacions socials de risc demandants de recursos com poden ser pobresa, immigració no regularitzada, dificultats d'inserció social i envelliment conjuntament amb tots els agents implicats, especialment amb el tercer sector, i posar en marxa un programa concret d'actuacions a portar a terme per part d'institucions públiques i privades de manera conjunta que posi l'atenció tant a donar solucions als problemes i les situacions actuals com a resoldre els factors generadors d'aquestes situacions de risc d'exclusió i així prevenir situacions futures.

32. Cal prioritzar polítiques de formació en una sexualitat responsable, per minimitzar

les malalties de transmissió sexual i reduir significativament els embarassos no desitjats i els avortaments. Cal garantir la participació de les famílies en aquest procés formatiu.

OFERIR MÉS OPORTUNITATS A LES PERSONES

33. Pel que fa a l'educació, existeix a les COMARQUES GIRONINES una deficiència en matèria de places de formació d'adults, formació ocupacional, escoles taller i escoles d'idiomes que cal prioritzar i resoldre els propers 4 anys.

34. En l'àmbit de la de formació professional caldrà adaptar l'oferta existent a les COMARQUES GIRONINES a les necessitats dels diferents sectors productius ampliant l'oferta dels cicles formatius.

FER JUSTÍCIA AMB EL TERRITORI

35. Impulsar la redacció d'una nova llei del transvasament del **Ter** que garanteixi l'abastament de les COMARQUES GIRONINES però també el manteniment dels seus cabals ecològics.

CANVIAR LA MANERA DE FER DE L'ADMINISTRACIÓ

36. El canvi de la manera de **relacionar-se l'Administració de la Generalitat** i els ciutadans ha de ser una prioritat de l'acció de govern. Cal modernitzar i simplificar la relació amb els ciutadans, dotar-la de seguretat jurídica, implementar l'Administració elec-

trònica, reduir els terminis de resolució d'expedients i eliminar tots els elements que burocratitzen i alenteixen les tramitacions i afecten els ciutadans i els sectors productius. Així mateix caldrà reorganitzar la representació de la Generalitat a les COMARQUES GIRONINES amb l'objectiu d'eliminar totes aquelles càrregues pressupostàries innecessàries.

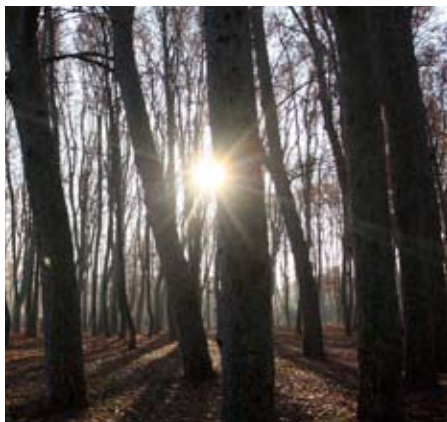
37. Fer de la Generalitat i dels **pressupostos públics d'inversions** un tractor de l'economia (empreses i innovadors) de les COMARQUES GIRONINES.

38. Cal **reorganitzar i focalitzar** l'actuació de les representacions del govern de la Generalitat a les COMARQUES GIRONINES, dotant-la de poder polític i de decisió i orientant-la en la prioritització de polítiques de suport als sectors productius, d'atenció directa als problemes i necessitats dels ciutadans en matèria de serveis socials bàsics, l'execució de polítiques de serveis socials al servei de la cohesió social, la reducció de la burocràcia, de tasques purament administratives, aplicant criteris d'austeritat en tot allò que no sigui personal, equipaments i infraestructures destinades al servei directe als ciutadans i a les seves necessitats.

39. Cal que les COMARQUES GIRONINES disposin d'una estratègia pròpia d'execució de polítiques de lluita contra el **canvi climàtic**. Estudiar la implementació d'**ecodistrictes** a les COMARQUES GIRONINES. Promoure una **política mediambiental** que tingui en compte el medi natural però també sigui capaç de tenir en compte la humanització del territori i dels que hi viuen i moltes vegades

Rambla de Figueres (Alt Empordà)

La Fageda d'en Jordà (Garrotxa)

Monestir de Ripoll (Ripollès)

mantenen viu el paisatge i el medi natural.

40. La **vegueria** ha de ser una unitat de diàleg, redefinició, debat, estudi i planejament territorial de caràcter permanent.

41. Promoure la millora de la **gestió del paisatge urbà**, integrar-lo dins de les polítiques d'ordenació del territori.

OFERIR MÉS SEGURETAT

42. Pel que fa a la **seguretat** cal augmentar significativament el nombre d'efectius destinats a les COMARQUES GIRONINES i millorar la coordinació entre tots els efectius existents.

43. En l'àmbit dels d'equipaments cal construir una **nova comissaria al Gironès** i a la **Costa Brava Nord**, sense que això suposi el tancament de cap altra infraestructura existent en l'actualitat.

44. Resoldre les necessitats dels diferents **jutjats** de les COMARQUES GIRONINES en matèria de mitjans humans i promoure la creació d'un segon jutjat mercantil.

45. Procurar les **reformes legislatives** adients per estimular la permanència de magistrats, jutges, fiscals i secretaris judicials a la regió de Girona.

46. Enfortir la pressió per eradicar a la regió de Girona la **presència d'immigrants en situació irregular** i de **màfies explotadores de persones** que acaben generant una economia submergida indesitjable.

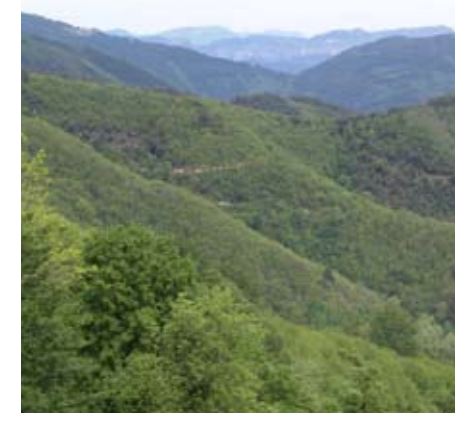
47. Eradicar la **prostitució a les carreteres gironines**.

Costa Brava

Estany de Banyoles

Les Guilleries (La Selva)

PLANIFICAR EL DESENVOLUPAMENT DEL TERRITORI, AMB EL TERRITORI

48. Caldrà posar a debat el **Pla Territorial de les COMARQUES GIRONINES**, obrint-lo a la participació d'Ajuntaments i institucions pròpies de les COMARQUES GIRONINES i aprovar-ne una versió definitiva durant el primer any de la propera legislatura, cosa que farà de la planificació territorial un element de generació d'oportunitats per als ciutadans de les COMARQUES GIRONINES. Criteris a tenir en compte: preservar la matriu biofísica. Conservar els espais lliures. Preservar el paisatge com un actiu social i un actiu econòmic del territori. Moderar el consum de sòl. Establir noves bases de diagnòsi d'acord amb situació econòmica i social actual. Reprendre el diàleg i debat territorial. Reestablir l'autonomia local pel que fa a la concreció final del creixement de cada territori. Aprofitar la vegueria com a unitat d'estudi i planejament territorial de manera permanent. Concebre els plans territorials com a planejament viu i en diàleg permanent amb el territori.

49. Col·laborar amb els ajuntaments, d'acord amb les necessitats de cada municipi, per facilitar la creació d'**habitatges de lloguer** a preu reduït per a joves, persones grans i persones en risc d'exclusió social.

50. La promoció de la **rehabilitació d'habitatges** i la **millora de l'entorn urbà** han d'esdevenir uns actius al servei de la millora de barris i zones de ciutats i pobles, de la dinamització del sector de la construcció i de la millora de l'ecoeficiència dels habitatges.

LES CARES DEL CANVI

50

CIUTADANS EXPLIQUEN PER QUÈ CAL UN CANVI A CATALUNYA

LES CARES DEL CANVI

1

L'amortització és un capítol habitual en termes empresarials. Els actius s'amortitzen. Aquest sistema aplicat a la política ens fa pensar que les etapes tenen un període d'amortització, i ara se n'ha complert un. Pensem que cal, doncs, convocar els ciutadans a les urnes i donar pas a uns nous gestors, impulsant un cicle on idees innovadores canviïn la tendència actual i siguin el revulsiu que ens porti a un canvi polític, social i econòmic positiu.

Joan Vilalta Boix
President UIER
Ripoll

2

No es pot passar de la política, s'han de canviar els polítics. El país necessita recuperar la confiança i per això necessitem persones que siguin capaces de decidir amb responsabilitat i governar. El sistema democràtic ens dona la possibilitat de canviar les coses. Ara sí que toca. FEM-HO!

Manoli Vega
Empresària i expresidenta
de la Unió de Botiguers
de Ripoll
Ripoll

3

Des de la més absoluta modèstia, crec que a Catalunya ara el que ens falta és tenir uns polítics que estiguin a l'alçada de la societat civil. El nostre teixit social i empresarial està resistint amb bona nota, amb dignitat i tenacitat, malgrat la gran crisi política i econòmica que vivim. Necessitem que aquesta nació sigui liderada per algú amb capacitat i autoritat, amb valentia, amb independència, amb projecte i amb visió clara de futur.

Jordi Bellvehí
Advocat
Santa Coloma

4

En situacions de desconcert com les que vivim, si volem prosperar, millorar la nostra cohesió social i avançar cap al ple autogovern, necessitem un govern fort, que sintonitzi amb majories àmplies del nostre poble, s'impliqui en els problemes que té la gent i treballi amb rigor en tots els àmbits per resoldre'ls. En matèria de polítiques socials, a les comarques gironines, cal que les entitats i els col·lectius socials, així com els professionals que treballen prop de la realitat de les persones, tornin a sentir que la seva veu és tinguda en compte i que govern, entitats i professionals treballin plegats.

Josep M. Solé
Advocat, expert en serveis socials
Platja d'Aro

LES CARES DEL CANVI

5

El canvi de Catalunya.

Un retorn als orígens catalans, l'esforç del treball, la recuperació de l'ofici, la creativitat, la visió a llarga distància, el fet de saber que podem ser competitiu arreu del món, saber apreciar tot allò local i potenciar-ho, invertint en tecnologia per l'autosuficiència, potenciar la microeconomia, l'economia controlada, eficaç en recursos i estratègies basades en la funcionalitat. La Catalunya del creatiu i l'emprenedor davant de l'especulatiu, la Catalunya correctament administrada, àgil i còmoda per a tothom que vol tirar endavant. Prou de posar pals a les rodes, d'avorrir la iniciativa privada, de sentir-nos desbordats de burocràcia. Una Catalunya simple, seriosa i creativa.

Àlex Puig
Paisatgista
Pla de l'Estany

6

Qualsevol govern, a més de tenir uns eixos estratègics clars, ha de saber gestionar eficientment el dia a dia. Així, crec que el govern actual no ha estat a l'alçada de les circumstàncies. Només cal fixar-nos en el Carmel, l'incendi d'Horta, les nevades, el deute de la Generalitat, etc. Però per sobre de tot, Catalunya ha perdut el prestigi que, amb tant d'esforç, vam aconseguir. Per tant, Catalunya necessita un nou govern que, com a mínim, tingui capacitat suficient per administrar el dia a dia dels ciutadans i influència en el govern de l'Estat que ens permeti recuperar la dignitat perduda.

Christian Serarols
Professor UAB
Girona

7

Un dels reptes de futur de Catalunya passa per revisar l'actual mapa administratiu del país, excessivament fragmentat i compartimentat, que resulta poc hàbil per afrontar la governabilitat d'un espai regional cada dia més integrat. Aquesta "Catalunya en xarxa" requereix d'una nova organització territorial que segueixi criteris de democràcia, eficàcia, eficiència i sostenibilitat. Sense encarar aquest repte de manera decidida, tot canvi real i no merament retòric pot quedar coix. Després de més de 30 anys, ara sí que toca!

Narcís Sastre
Historiador
Girona

8

Des de la instauració de la democràcia, Catalunya ha esdevingut un país de referència en dinamisme econòmic, cultural, polític i capdavanter en valors socials i democràtics. Aquest capital s'ha vist amenaçat els últims anys. Per aquest motiu, estic convençut que cal redreçar el país i recuperar el prestigi i orgull perduts. I cal lideratge, lideratge per menar els catalans cap a horitzons que només ells poden decidir.

Joan Puaté
Empresari
Girona

9

El canvi que el país necessita va molt més enllà del canvi instrumental del govern actual per un de més fort, més seriós, més eficient, més responsable, més cohesionat, més treballador i més lliure. Ens cal un canvi en la manera d'entendre l'Administració i la seva relació amb els ciutadans, els emprenedors i els que pateixen; en el nostre model econòmic; en com posem l'accent en el valor afegit, el talent, l'excel·lència i la creativitat; en l'acció per fer real la igualtat d'oportunitats i l'eradicació de la pobresa; en les relacions amb Espanya que ni ens entén ni té cap intenció de fer-ho. El canvi és posar la comunitat i l'ecosistema on vivim al centre de l'acció política; és mirar al món sense complexos; és posar els interessos col·lectius per sobre de partidismes estúpids. M'agradaria canviar el present de la nostra nació pensant en el futur que voldria millor per l'Aleix i l'Oriol, els meus fills.

Ricard Font
Advocat
Girona

10

Tot i que hi ha qui diu que tenim el que ens mereixem, jo no crec en això, i aquest és un dels motius pels quals crec que Catalunya necessita un canvi: per recuperar l'ambició. Però també ho necessita per recuperar la confiança en nosaltres mateixos i en els nostres polítics, ja que hem arribat a un estat de desídia en el qual sembla que ja no ens afecta res del que passa. I per últim, per recuperar la nostra imatge, la imatge que de nosaltres tenen fora de casa i que d'un temps ençà no és la mateixa que tenien fa uns anys.

Joan Anton Abellan
Autor i editor
Banyoles

Després de dues legislatures de tripartit, tripartides d'idees i valors; després de quasi una dècada de polítiques inoperants amb manca d'autoritat, Catalunya necessita un canvi. Recordo una Catalunya presumida de lideratge i pionera en molts punts vertebradors d'una economia sana, mentre que ara és notori sentir una Catalunya angoixada, tímida i conformada amb el tarannà d'un *carpe diem* polític sense un projecte clar de país, en projecció i definició. Catalunya necessita el seny i la rauxa política per no caure en el conformisme i l'absentisme de la sobirania. Catalunya necessita idees i mans per sortir de la crisi, plans d'ajuda per a les empreses, mesures per evitar la destrucció massiva de treball, suprimir l'impost de successions a tothom, filar prim i invertir en educació com un pla de futur, garantir les infraestructures necessàries per al desenvolupament del nostre país, crear mecanismes legals per evitar la corrupció política, proximitat i implicació amb la societat a través de comissions específiques al Parlament, recuperar les essències d'una Catalunya estatutària i, en definitiva, despertar els sentits i els motors d'un país adormit per promeses que s'escapen en forma de fum.

Elena Riart Castillo
Empresària
Sant Antoni de Calonge

11

LES CARES DEL CANVI

Bufen vents de canvi. Els catalans estem vivint moments durs, moments de desil·lusió, moments de desànim. Ens sentim maltractats per l'Estat espanyol i el tractament injust rebut, unit a la crisi econòmica que també assola Catalunya, fa que tinguem més que mai la necessitat de mirar endavant amb il·lusió vers un horitzó de prosperitat i de dignitat nacional.

I és que ens cal un govern amb empena, un govern que traspuï serietat i rigor, una manera de fer que reflecteixi el caràcter emprenedor que sempre ha caracteritzat el tarannà català —tan valorat com envejat arreu—, un govern que incideixi en la cultura de l'esforç, un govern que defensi la família com a element vertebrador de la nostra societat.

Als catalans ens cal un canvi de govern. Catalunya necessita la unitat dels catalans i l'eficiència i honestedat dels polítics que integrin el seu govern.

Maria Rieradevall i Tarrés

Advocada
Girona

12

La necessitat d'un canvi de govern a Catalunya és una qüestió de cap i de cor. De cap, perquè algú ens ha de tornar allà on érem i recordar-los per què un dia ens van haver de respectar, i no seria responsable deixar que continuessin experimentant amb la nostra economia, organització, societat, identitat, cultura i, en general, amb Catalunya. Ara —i sempre— és el moment de posar al capdavant persones molt preparades que saben què es fan, amb capacitat de governar amb un sol projecte i un únic equip aquesta gran nau que es troba sense rumb. I també és una qüestió de cor, perquè necessitem un Govern que estimi Catalunya i a tots els catalans, que sàpiga integrar i sumar; que se senti seu, pateixi i tingui cura de tot el territori català, que alliberi la nostra estima segrestada per un experiment que —tot i fer molt soroll— no ha convençut ni ha aconseguit representar a ningú.

Montse Forga i Bassols

Advocada
Olot

13

14

- Per què necessita un canvi de govern Catalunya?
- 1.- Per SENTIT COMÚ. Ses empreses ens sentim soles.
 - 2.- Perquè els TREBALLADORS, EMPRESARIS i SOCIETAT necessitem un govern que vagi en la mateixa direcció que nosaltres i ens la marqui. Ara mateix no n'hi ha i lògicament si no n'hi ha no coincidim. L'hem de marcar nosaltres. Ses empreses ens sentim soles.
 - 3.- Perquè com a TRIPARTIT no hi ha una sola idea de país i cadascú tira pel seu costat. Sembla que hi hagi 3 projectes de Catalunya diferents i a la fi fa que no n'hi hagi cap. Les empreses hem sentit en sa nostra pròpia pell que diferents conselleries van per camins diferents i per objectius diferents i ens ha acabat repercutint. Les empreses estem desconcertades respecte al govern. Ses empreses ens sentim soles.
 - 4.- Perquè necessitem un LIDERATGE clar, ferm i lliure de peatges estèrils i superficials que fins ara ens han portat a l'atzucac actual. Necessitem estar liderats per algú que encapçali un govern que tingui un projecte seriós a llarg termini. Només així les empreses seguirem arriscant i invertint en la mateixa empresa sabent que tenim un govern amb SENTIT COMÚ. Ses empreses ens sentim soles.
 - 5.- Perquè s'ha d'ANAR PER FEINA d'una vegada. Ses empreses ens sentim soles.
 - 6.- Perquè ja no hi ha més opcions. El país n'ha perdut massa darrerament. ARA O MAI més.
 - 7.- PELS NOSTRES FILLS. Els hem de deixar un país millor.

Joan Figueras Pomés
Enginyer tècnic Industrial
Cadaqués

15

A Catalunya, com a tot arreu, estem vivint un període d'una crisi profunda, econòmica, de valors, de confiança envers els polítics, d'incertesa. Tots, qui més qui menys, tenim problemes per anar endavant.

Necessitem que el govern que surti després de les properes eleccions sigui un govern amb un projecte clar i realista de país, que doni confiança i eines per poder tornar a la gent la il·lusió per poder sortir-nos-en i continuar sent el que va ser durant molt temps Catalunya: un referent dins del món de l'empresa, de la creativitat, de l'ensenyament, de l'economia, de la sanitat. Necesitem un govern que potenciï que hi hagi un bon teixit empresarial capaç de generar llocs de treball, millores tecnològiques, internacionalització, valor afegit per als seus productes, etc.

Per tot això necessitem un govern que cregui en aquest país i la seva gent, que sigui sòlid; amb gent que estimi Catalunya i que la vagi portant on tots creiem que hauríem d'arribar. Que faci més país que partit.

Carme Campeny

Empresària
Santa Coloma de Farners

16

Catalunya, casa nostra, necessita, urgent, un canvi seriós, profund i equilibrat. A més, el canvi, fins a cert punt, també haurà de ser radical.

No podem ni volem dependre de dictats, tics i trucs a l'estil dels antics virreis... Donem l'empenta d'una vegada!

Dr. E. Maideu i Puig

Pediatre
Ripoll

18

Vivim amb la sensació majoritària d'una necessitat de canvi que va més enllà dels colors polítics. D'altra banda, el mateix Govern de la Generalitat es considera esgotat. I s'accepta majoritàriament que les eleccions de la tardor obriran una nova etapa amb un nou govern que ens ha d'aportar confiança i esperança.

Molts esperem que aquest canvi no sigui només un canvi de color polític. Volem un canvi en la manera de fer, volem que la gestió pública no es converteixi en gestió partidista, volem que ens governin els més capaços, volem que els recursos del país es dediquin a promoure l'activitat econòmica, a millorar l'educació i la investigació, a ajudar els més necessitats i no a mantenir duplicitats administratives, ni polítics amortitzats pels seus partits. Volem...

Jordi Rotllan Torrent

Comerciant
Figueres

17

Canviar per canviar no porta enlloc. Però, ara, el país passa hores baixes i cal que s'engegui un nou procés d'edificació. No em convenç el que s'ha fet fins ara... Tinc la impressió que, si s'ha avançat, s'ha avançat sense horitzó, sense projecte... i per això, en aquests moments, tenim una sensació vertiginosa de recular. Aposto per canviar la manera de gestionar el país: reflexionant, dialogant, educant, explicant, consultant, buscant solucions i, si convé —amb la humilitat que ha de tenir tot bon governant—, rectificant.

Albert Bayot i Fuertes

Psicopedagog
Sant Esteve de Guialves

19

Catalunya necessita un canvi perquè ha perdut la il·lusió i l'esperança de ser una nació sòlida i equilibrada. Fa temps que estem atrapats per tres maneres de governar diferents i sense projecte real. Tot sembla fet i pensat per un món "al revés".

Volem un govern que treballi molt, amb honestedat, obert al diàleg amb el poble, que sigui proper i que juntament amb gent ben preparada no tingui por d'equivocar-se i que, per tant, lideri un projecte coherent.

La gent de les comarques gironines tenim ganes de tornar a sentir-nos satisfets, orgullosos de la nostra identitat i de les nostres possibilitats per poder continuar endavant.

Marta Cullell
Cap d'oficina
Amer

20

Per què cal un canvi?
Per moltes coses. Primerament, perquè ho estant fent molt malament: estem patint una crisi econòmica molt forta i no saben què fer, com afrontar-la, només saben dir amén al que diu en Zapatero. A més, amb l'Estatut en Montilla no ha estat a l'alçada. Estic molt decebut de la política que han estat fent. Hi ha molta feina per fer i de feina no en fan gens, ni els del Govern central ni els de la Generalitat, que s'haurien d'haver mullat més. Les coses no rutllen i ningú no es belluga, els del Govern català encara menys. Cal un canvi profund de polítiques i de maneres de fer.

Josep M. Mir i Sais
Jubilat
(exgerent de MIRFER SA)
Sant Feliu de Guíxols

21

A Catalunya, el canvi és imprescindible. Vuit anys de govern tripartit han deixat el país en una situació límit. La crisi és evident en tots els àmbits, des de l'econòmic al cultural. La coalició PSC-ERC-IC ha mostrat una clara incapacitat de governar. Els grans problemes no s'han resolt —atur, educació, seguretat, immigració, competitivitat— i, en contrast, s'ha perdut temps i esforços en querelles internes entre socis, la divisió de la societat o batalles tan costoses com poc productives, com ara la de l'Estatut. La tensió constant, fomentada pels mateixos que suposadament governen, no convé a cap país que vulgui ser normal. L'anormalitat induïda i el conflicte permanent només beneficien les minories irresponsables, tant les de dins com les de fora. La pèrdua de pes i de credibilitat de Catalunya a l'exterior, ja sigui a la resta d'Espanya o a l'estranger, és molt clara. No es pot seguir així gaire temps més. Calen noves idees, nous impulsos, nous governants, nous líders. El canvi és, ara més que mai, necessari.

Jordi Canal
Historiador EHESS (París)
Girona

22

Crec que, ara per ara, Catalunya necessita un canvi més que mai. No hauríem d'haver arribat on som, hauríem d'haver reconegut molt abans l'abast d'aquesta crisi i haver pres les mesures necessàries, per difícils que siguin. Catalunya necessita lideratge, un lideratge capaç de dir les coses tal com són i sense pèls a la llengua. Un lideratge que pot reconèixer que no tenim més remei, que hem de salvar els mobles, hem de donar la cara i hem de protegir els més vulnerables durant un procés de canvi imprescindible que no serà fàcil de gestionar.

Edward Hugh
Economista
Boadella d'Empordà

23

La pols és l'enemic de la pintura. Empas-tifa la creació i per això, de tant en tant, s'ha de fer neteja.

I quan cal renovar-se és positiu fer un pas endavant. Ara no tan sols hem de perpetuar la petjada sinó que necessitem agrupar-nos tots junts, amb un salt per creuar el buit en què ens trobem. Catalunya cal que es renovi i podrà ser el que tots volem. Una Catalunya creativa, solidària, impulsora, notable, victoriosa i, sobretot, lliure.

Daniel Lleixà

Artista
Bàscara

24

A Girona, com a arreu de Catalunya, ens cal un canvi polític ferm per vertebrar decididament el compromís nacional que els catalans vàrem manifestar el proppassat dia 10 de juliol de manera massiva, pacífica, interclassista i solidària. Que els nostres representants institucionals siguin persones de bon tracte, dialogants, universitàries, competents i treballadores com en Santi Vila i l'Elena Ribera garanteix també el millor servei per a les nostres comarques.

Jaume Portella

Professor de la
Universitat
de Girona
Girona

25

En Santi Vila ha demostrat en el temps que porta a l'alcaldia de Figueres que és una persona dialogant i que sap escoltar. Quan les circumstàncies ho varen exigir o aconsellar, va saber canviar l'equip de govern sense fer massa soroll i procurant que els ciutadans/es no en sortissin perjudicats.

Penso, doncs, que és molt encertada la decisió de CiU que sigui el cap de llista per Girona. En aquest sentit, i en referència amb el tema que a mi m'ocupa i em preocupa, és a dir, les persones grans, voldria més reconeixement per a la Unió de Consells Consultius de la Gent Gran de la demarcació de Girona, que va néixer per sumar esforços dels consells consultius comarcals i amb la finalitat d'afavorir polítiques que ajudin al col·lectiu de la gent gran gironina, en conjunt. Aquesta Unió, a nivell de demarcació, és l'única que s'ha format a Catalunya i pensem que la nostra feina hauria de ser més coneguda i reconeguda.

Martí Carreras i Ginjaume

Vocal del Consell de la Gent Gran de Catalunya
President de l'Associació per a la Formació Cultural de la
Gent Gran de l'Alt Empordà
Figueres

26

Sempre he pensat que l'autogovern de Catalunya no era només una qüestió d'exercir un dret que tenim com a poble, sinó també una oportunitat de demostrar que podem governar-nos millor. Catalunya s'enfronta a uns reptes formidables; d'una banda, les amenaces a la nostra minsa autonomia, a la llengua i a la cohesió social, fomentades per la lluita dels dos grans partits espanyols que ens han convertit en el seu camp de batalla. De l'altra, l'amenaça que la globalització i el desplaçament del creixement i la riquesa a Àsia posen sobre el nostre estat del benestar.

El proper govern haurà d'enfrontar-se a aquests reptes amb la caixa buida per culpa de la crisi i un mal finançament; una Generalitat amb més despeses que ingressos. No serà una tasca gens fàcil i no n'espero miracles. El que sí que espero, però, és que el govern ens ajudi a enfrontar-nos als reptes que tenim i fomenti l'educació, la innovació, la feina ben feta, la disciplina i el sacrifici; i respecti i estimuli la creació d'empreses i negocis.

Agustí Codina

Advocat
Girona

LES CARES DEL CANVI

27

A Catalunya volem el canvi perquè necessitem sortir d'aquesta apatia i del cansament establert a la societat immersa en una profunda crisi. I volem, sobretot, un president de casa, un president que SENTI, ESTIMI i CONEGUI cada racó del nostre país. Serà l'única forma de protegir-se de les agressions que pateix el nostre paisatge —carreteres faraòniques, parcs eòlics i les MAT—, que maten a poc a poc la nostra terra, la que fins avui ha inspirat a tants i genials artistes.

Lluís Roura
Pintor
L'Escala

28

Fa molt temps que en aquest país no es toca de peus a terra. Una cosa tan simple com això ho pot canviar tot. El sentit comú, la lògica, el coneixement, l'enteniment, combinat amb un bon lideratge i amb un sentit adequat de país (si és independent millor), són els ingredients bàsics per tirar endavant. Ep! No ens oblidem de mirar-nos el melic de tant en tant, que Girona també existeix. Catalunya, s'ha de fer escoltar. Girona també.

Joaquim Riera Arbussà
Empresari
Girona

58

Ja fa uns anys que Catalunya ha deixat de ser la referència a tot l'Estat espanyol. Érem una terra pròspera i amb moltes oportunitats; fruit d'això molta gent va venir a Catalunya a buscar una vida millor. Però malauradament hem entrat en una tendència que anem perdent: la capacitat de ser pioners i una referència o un mirall per a l'altra gent. La societat, a part d'estar submergida en una forta crisi econòmica per a la qual de moment no es veu cap sortida, també ha entrat en una crisi de valors; s'ha perdut la il·lusió, les ganes de tirar endavant en moments difícils... i tot això és fruit del fet que la societat no veu uns líders amb ganes d'aixecar un país abatut, amb l'empenta necessària ni la intenció d'arremangar-se per posar-se a treballar. Cal un canvi, amb un govern que generi il·lusió a la nostra societat i tornar a ser el que érem.

Cristina Mascarreras
Esportista
Torroella de Montgrí

29

Quan ni el govern sap on anem... malament anem i es fa més profunda la llaga que la crisi està provocant arreu del món. La ciutadania hem perdut la convicció que el govern ens ajudarà a sortir d'aquesta situació, sinó tot el contrari, i això provoca un desencís profund. Per què altres països n'estan sortint més ràpidament? Aquesta és la pregunta que ens hem de fer els ciutadans.

Necessitem un canvi que, independentment del color, posi les persones més vàlides per gestionar una situació difícil. Per què gent vàlida del govern fuig de les responsabilitats polítiques? Ni ells mateixos creuen les seves paraules? necessitem lideratge, necessitem construir un nou model econòmic; en resum, necessitem algú que dirigeixi.

Jordi Riu i Perpinyà
Economista
Girona

30

59

31

Al meu parer, millorar un projecte a llarg termini passa per definir aquells aspectes culturals que tenim tots i que són la base dels problemes. Per tant, si considerem que els principals problemes de la nostra societat es troben en l'elevat nivell d'atur i la debilitat de la nostra economia en general, o d'altres com la manca de valors dels nostres joves, la immigració irregular o la inseguretat... els resoldríem a través del sistema educatiu als infants i campanyes de comunicació en adults per introduir els canvis culturals necessaris en la societat.

Centrant-nos en el primer aspecte millorable: l'economia. Entendria que la causa primera del problema és la forta balança per compte corrent negativa: diria que l'aspecte cultural que la genera és la bona predisposició dels ciutadans per consumir productes i serveis procedents de l'exterior. Si cada persona resident a l'Estat espanyol deixés de consumir un 10% del seu consum anual en productes i serveis produïts a l'estranger i consumís els mateixos productes produïts al propi país, hauríem tingut un creixement del PIB de l'1,9% al 2009 (5,7 punts per sobre del -3,9 realment generat) i hauríem creat 2 milions de llocs de treball... En altres paraules, si el consumidor mirés el codi de barres del que compra seríem un país amb una economia tan robusta com l'economia alemanya, les nostres empreses treballarien més i estarien millor, i els nostres polítics anirien pel món amb el cap ben alt. Els nostres polítics han de saber analitzar i interpretar els aspectes culturals per proposar mesures correctores. Si dediquem molt temps al curt termini, al vot immediat, seguirà guanyant el desencís i serem un poble que ens mourem amb el vent...

Miquel Àngel Bonachera Sierra
Empresari en biotecnologia
L'Escala

Reprenre la Catalunya de la planificació. Un país no ha d'anar darrera dels fets. En totes les activitats, la maquinària de l'Estat planifica (la Generalitat, en aquest cas) i el govern administra. Hem d'anar als discursos que diguin: "La Generalitat ha detectat que en el futur...". Això implica que hem de pensar com a Generalitat i no com a govern. Aconseguir després la coherència entre la llei i la logística garanteix l'èxit de la missió.

Alejandro Legeren
Enginyer químic
Nascut a Argentina (8 anys a Catalunya)

32

33

Què n'esperes del canvi?
Un impuls decidit a la societat del coneixement, on la recerca, l'educació, les TIC i la innovació en són els elements clau. És difícil destacar en tots, però des dels inicis del segle XXI Catalunya exerceix un lideratge emergent en recerca, com ara en biomedicina, gràcies a un substrat de talent i eficiència entre els investigadors i una política valenta de centres i estructures de recerca. Cal esmerçar més esforços en aquesta línia fomentant la plusvàlua social i garantint el que no pot estar en risc: la independència científica i l'autonomia de gestió.

Marta Aymerich
Metgessa
Sarrià de Ter

LES CARES DEL CANVI

34

Catalunya necessita un canvi de cultura per enfortir la nostra economia; una cultura que protegeixi i valori la vida de tots els catalans, la dona embarassada i la família. Tot plegat indispensable per generar el nostre capital humà, capaç de produir noves il·lusions, noves iniciatives, noves empreses, nous llocs de treball i recuperar el prestigi i la prosperitat de Catalunya que hem perdut.

Gemma Ros Valls
Empresària
Blanes

35

Cal un canvi en el govern de Catalunya i que aquest govern sigui un referent per gestionar amb eficiència i amb un discurs que generi la confiança i la il·lusió perduda durant aquests anys de desori del tripartit.

Francesc Xavier Clos Busquets
Metge traumatòleg
Sant Hilari Sacalm

37

En aquests moments al nostre país li toca viure una crisi, no tan sols econòmica sinó fins i tot de valors. Però tota crisi genera oportunitats i aquesta no és una excepció. Per aprofitar-les cal un equip i un líder capaços d'identificar-les i de gestionar-les amb eficiència, rigor, austeritat i una bona dosi d'innovació. Per mi, persones com l'Artur Mas o en Santi Vila estan preparades i disposades a fer-ho. Cap dubte, cal i tindrem un canvi a Catalunya!

Josep M. Corominas
Metge
Olot

36

Necessitem una nova política, nous mecanismes de canvi dins un entorn amb un lideratge fort i positiu, que torni la il·lusió a la gent, aquesta gent que construïm amb la lluita de cada dia, els valors del nostre país.

Josep Maria Oliveras
Empresari restaurador
Besalú

38

Catalunya necessita un canvi perquè el país, definitivament, no se'ns fongui a les mans. Per aconseguir-ho, cal recuperar l'ambició nacional —per poder decidir el nostre futur— i representants polítics que creguin sincerament que primer han de servir als ciutadans i no als seus partits. Polítics que entenguin que, si la societat civil no recupera el protagonisme i la il·lusió al costat de les institucions, res del que queda per fer serà possible.

Josep Puigbó
Periodista
Olot

39

Per tal de recuperar la dignitat, el sentit comú i la confiança perduda, Catalunya necessita un canvi. Crec que aquesta és la base que pot fer possible que tornem a agafar embranzida per tornar a generar llocs de treball i riquesa, amb la qual cosa tornarem a tenir de nou un servei de benestar social que arribi a totes les persones més desfavorides i alhora es redueixi l'important dèficit actual, el pitjor llast que pot tenir un país. Si el canvi es produeix potser tornarem a recuperar l'esperança que hem perdut.

Fèlix Roca Piferrer
Empresari
Blanes

40

Per què cal un canvi polític a Catalunya?

Perquè som en un moment històric crucial i necessitem que els nostres polítics remen en una mateixa direcció. Ja ho va dir el filòsof romà Sèneca al segle I i les seves paraules tenen encara una gran vigència: Quan no sé sap cap on es navega, cap vent no és favorable. I en els últims anys, aquesta manca de rumb en les aigües (polítiques) catalanes s'ha traduït en cops de timó improvisats, brúixoles desimantades, cordes amb llaços escorredors i uns quants naufragis. Necessitem més que mai uns líders capaços d'eleva les aspiracions de les persones i dur-les a bon port.

Ja hem navegat massa temps en veles de lloguer!

Clàudia Pujol

Esriptora
Olot

41

Recordo que, no fa gaire, Catalunya era un país admirat i amb prestigi. Recordo que les coses funcionaven, la gent tenia feina, els joves podien estudiar el que volien i es vivia bé. Voldria recuperar aquella il·lusió i benestar perquè els nostres fills puguin estudiar, treballar i assolir les seves aspiracions. Perquè tinguin un futur al nostre país. Per això penso que votar CiU, votar en Santi Vila, és una bona opció.

Josep Cortadellas i Gratacòs

Economista
La Bisbal

42

Durant el període de vacances universitari, en Santi Vila em proposa participar en un llibre, parlant breument sobre quin és el meu punt de vista envers la necessitat d'un canvi polític a Catalunya en les properes eleccions nacionals.

Conec en Santi Vila arran d'alguna trobada, en què acompanyats de Carles Puigdemont, hem parlat d'urbanisme, medi ambient i administracions públiques en general. Haig de confessar que vaig acceptar formar part d'aquest llibre perquè en aquestes trobades sempre he vist un nivell més alt de tolerància i intent de comprensió per part seva quan les nostres posicions estaven diferenciades. Coneixent-lo sabia que gaudiria d'autonomia per escriure lliurement. D'altra banda, aquesta participació em recorda l'íntima amistat que l'alcalde de Figueres, llavors Ramon Guardiola (17-10-1960 fins 22-09-1973) va mantenir amb Mn. Camil Geis durant molts anys.

Centrant-me en l'objecte d'aquest escrit, sempre he considerat en tots els aspectes de la vida que el canvi pel canvi no està justificat. Necessito un "perquè" per canviar. El mateix em val per la política. Per aquest motiu, intentaré no començar la casa per la teulada sinó pels fonaments, és a dir, aquelles consideracions que sí que crec que cal tornar a posar sobre la taula de la vida política de casa nostra. Des del meu punt de vista, són tres els aspectes que qualifico com a prioritaris perquè Catalunya iniciï un nou camí ascendent: la responsabilitat i austeritat de la gestió dels projectes, recuperar el valor de la independència en les institucions i en els professionals del nostre país, i tornar a posar el valor del treball com a requisit indispensable per a l'obtenció de recompenses econòmiques i professionals.

Segurament el lector pensarà que aquestes idees són massa teòriques i que defujo tractar temes del dia a dia. Però, no els creuen plenament aplicables a la classe política, als emprenedors i empreses, a les institucions i també a les persones? El país no es pot permetre més projectes fallits, manca d'austeritat en la gestió diària, i l'absència d'independència professional en la presa de decisions cabdals per la Catalunya del segle XXI. Cal un govern amb rumb ferm que condueixi el timó de manera segura per fer front a les adversitats, sense que desdibuixi el camí de Catalunya i del poble català. Necessito tornar veure una Catalunya i unes comarques gironines amb una empenta il·lusionadora de futur seguint les empremtes dels nostres avantpassats. La situació actual justificaria no creure en la política ni els polítics, però sempre m'ha agradat tenir una actitud positiva envers els projectes de futur, amb cares noves, que incorporin, amb convicció, aquestes idees per a exercir una crítica constructiva en els moments que s'esdevinguin.

Dra. Gemma Gels Carreras

Professora de Dret Administratiu UdG
Girona

LES CARES DEL CANVI

La situació actual està arribant a límits inimaginables: l'atur, la crisi econòmica, la manca de lideratge i de credibilitat de l'actual govern, fets que provoquen desànim i falta de confiança però el més important de tot és que hem perdut la nostra identitat. Per aquest motiu necessitem urgentment que es produeixi el canvi, que entri gent seriosa i amb ganes de treballar, gent capaç de prendre decisions fermes sense que els tremoli el pols, gent que lluiti i que vetlli pel nostre país que no oblidem que és CATALUNYA.

Ivan Tibau
Esportista
Lloret de Mar

43

Penso que al nostre país les coses no van prou bé. En aquest vaixell amomenat Catalunya es gestiona i s'actua amb inèrcia. Ara és l'hora de fer les coses d'una altra manera. Necessitem líders amb una gran capacitat d'empatia per comprendre les necessitats de les persones, capaços d'elaborar un projecte ambiciós des del coneixement, amb creativitat, aplicant-hi talent i que ens pugui guiar cap a l'horitzó d'independència i oportunitats. Ara convé recollir veles i fer un canvi de rumb.

David Coromina Junca
Consultor en desenvolupament
empresarial
Olot

44

Ben poques vegades —o mai— l'eternització dels polítics en un govern s'ha recordat amb gust. Tot envelleix, incloses les idees, i nous polítics aporten frescor i esperit de renovació. Els polítics han de recollir la veu del poble i convertir-la en lideratge participatiu. Ara bé, si no han obrat així, llavors l'espera és esgotadora i el canvi s'imposa. Hi ha altres formes de governar: si l'actual no satisfà el poble, per què seguir-la mantenint? És ben clar!

David Marca
Economista
Girona

45

46

Ara moltes empreses estan passant per moments de dificultat, derivats de la profunda crisi que patim. Cal transmetre als poders públics la imperiosa necessitat que actuïn amb urgència per evitar que desapareguin totes aquelles empreses que són generadores de riquesa i que ho volen seguir essent. Un exemple significatiu seria el recent increment de l'IVA que propicia una disminució del consum i incrementa les dificultats empresarials.

Em permeto subscriure algun dels aspectes que assenyalen IESE i PIMEC: Catalunya ha perdut atractiu com un territori d'oportunitats, i per tant s'ha perdut competitivitat. En comparació amb altres autonomies les empreses catalanes tenen més difícil complir amb els requisits mediambientals, la burocràcia davant de totes les administracions: autonòmica, comarcal, i municipal és molt més complexa, entre d'altres aspectes. També es destaca el decalatge important que hi ha entre la visió empresarial dels que fixen les normes —polítics— i els que les han de complir —empresaris—. Això genera una desconfiança mútua. És del tot imprescindible que els diferents punts de vista conflueixin, per tal que es generi la confiança necessària.

Hi ha una sèrie d'accions que serien positives, com per exemple potenciar la col·laboració entre empreses en aspectes tan importants com la innovació, R+D per enfrontar-se als mercats amb un alt nivell de competitivitat i eficiència. El suport a l'esperit empresarial, sempre afavoreix, la creació de noves empreses. Finalment, no em puc estar de parlar d'un aspecte llargament reivindicat i que posa de manifest una desigualtat social important. Em refereixo a l'impost de successions i donacions, que discrimina molt negativament l'empresa familiar catalana, respecte a les de la majoria de comunitats autònomes. És un greuge comparatiu. No contribueix a la creació d'empreses familiars amb tot el que suposa de generació de riquesa, de creixement econòmic, creació de llocs de treball... En definitiva, tot això comporta una pèrdua d'esperit innovador i participatiu en bé de tota la comunitat.

(per consultar el text complet: www.elcanvi.cat)

Dra. M. Dolors Muñoz i Soler

Directora de la Càtedra de l'Empresa Familiar de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials de la UDG
Girona

LES CARES DEL CANVI

47

Per sortir de la greu situació econòmica, és imprescindible un canvi de govern, perquè necessitem un govern extremadament i exemplarment auster en la despesa i que prioritzi les inversions i la despesa per assolir el creixement econòmic. Necessitem un govern que cregui en els emprenedors, els empresaris i les empreses com a elements imprescindibles pel creixement econòmic. Un govern que desburocratitzi Catalunya i que confiï en les persones i la iniciativa privada. També necessitem un govern amb capacitat per gestionar amb seny i no amb rauxa, aquesta ona imparable de l'independentisme.

Esteve Vilanova
Economista
Girona

48

Pels propers anys val la pena lluitar per una Catalunya en què tots estiguem al servei de tots, s'apliqui més el principi de subsidiarietat i es protegeixin la vida i la família.

Xevi Vilosa
Jurista i professor
Girona

49

Des d'una opinió independent, tant de l'equip governant com d'un altre entrant, el canvi de maneres el demana la situació actual. Caldria incentivar i motivar empresaris, associacions, col·lectius, aturats, etc. Fomentar inquietuds als joves i grans, potenciar els valors, l'ensenyament, el civisme, reducció forta d'impostos, les obligacions, la cultura, patrimoni, medi natural, les tradicions i un saber fer, amb els cèntims dels altres de manera humil, responsable i honesta.

Carmelo Sallés i Fernández
Empresari de pintures
Tossa de Mar

50

Per què cal un canvi a Catalunya?

El comandant de l'*Apollo 13*, Jim Lovell, va dir als pocs minuts d'enlairar la seva nau: "Houston we have a problem". A Catalunya, també en tenim un, de problema, bé, potser més d'un. Ni nosaltres som l'*Apollo 13* ni Madrid és Houston encara que darrerament els problemes o la manca de connexió s'han fet evidents.

Problemes, problemes, no m'ha agradat mai aquest nom. M'estimo més dir-ne, com diu un bon amic, situació a resoldre.

Bé, doncs, a Catalunya la situació és la següent: des de fa uns anys hi ha un "tantsemenfotisme", i l'atmosfera un menfotisme social, envers els polítics preocupant. Val a dir que pocs polítics han fet alguna cosa per intentar fer un tomb a la situació. I davant d'aquest panorama només hi veig una alternativa. La d'un home serè amb capacitat de lideratge i que ha estat més de set anys aguantant estoicament a l'oposició amb coratge i visió de futur.

L'expedició *Apollo 13* va acabar bé i ningú va prendre mal. Sort!!

Jordi Caupena
Periodista
Tordera

51

Crec que cal un canvi de govern perquè durant aquests últims 8 anys Catalunya ha anat enrere com a país. Crec que la falta de coordinació entre ells ens ha perjudicat a l'hora d'anar a Madrid a pactar coses.

Del proper govern n'espero que tot allò que hem anat perdent ho recuperem i aconseguim molt més.

Imma Sirvent Crespo
Comerciant
Puigcerdà

LES CARES DEL CANVI

Per què crec que cal un canvi de govern a Catalunya?

Perquè cal que l'expertesa i el sentit comú tornin a la funció pública. Cal situar el debat polític, no tant en la dicotomia entre el que és públic i el que és privat, sinó entre el que és eficient i no eficient o entre el que és de qualitat o no. Cal recuperar els acords estratègics de país que permetin posar sobre ferm les estructures d'un nou creixement econòmic, que faci possible assegurar el desenvolupament del benestar adquirit per a les noves generacions. Cal recuperar capacitat emprenedora del nostre país donant suport a l'economia productiva per inculcar-la als joves que, ben formats, se sentin protagonistes del futur. Cal regenerar la classe política per passar del clientelisme oportunista i partidista al servei del ciutadà per tal de situar-lo novament al centre de l'interès general.

52

Pere Cornellà Valls
Empresari
Fornells de la Selva

53

Una desafortunada política d'infraestructures ha destruït paisatges idíl·lics, farcint-los d'autovies —l'Empordà, per exemple—. L'antic Carrilet de Girona, degudament actualitzat, hauria reduït la saturació de vehicles a les carreteres i estalviat equipaments repetits entre pobles veïns, amb una alternativa de desplaçament a l'abast de tothom. Per altra banda, no s'han prioritzat els ajuts per a la renovació dels establiments hotelers, cosa que els ha restat la competitivitat imprescindible.

Jaume Pahissa
Comunicador audiovisual
Palamós

55

Del proper govern espero que afronti les reformes necessàries que requereix Catalunya per ser més competitiva a tots els nivells. Reformes que necessitaran responsables polítics i tècnics que no els acovardeixin les pressions immobiliàries o les queixes que suposaran aquestes actuacions. I la primera queixa que cal afrontar és la de l'Administració pública, en la direcció de simplificar estructures, mancomunar serveis i reduir càrrecs.

Estanis Vayreda i Puigvert
Polítolleg
Olot

54

PER QUÈ ÉS CONVENIENT EL CANVI A CATALUNYA

Perquè ens cal algú que estimi el país. Algú que pensi des de Catalunya per Catalunya i no des de Catalunya passant per Madrid i tornant... Ens cal desempallegar-nos d'aquesta brida que ens frena, que ens condiciona, que no ens deixa desbocar el nostre potencial per crear, per produir, per inventar i per tornar a ser el motor industrial i empresarial de l'Estat.

Ens cal aire nou, fresc, que ens il·lusioni i que ens empenyi a recuperar els nostres valors de sempre: esforç i treball. Algú que es preocupi que l'educació sigui una inversió de futur per al país i per a les persones i no un mer tràmit vital. Algú que es preocupi de les empreses, dels emprenedors. Algú que ens representi i ens defensi sense lligams de cap mena. Un canvi, en definitiva, per algú que faci el que promet i que no ens prometi el que no pot complir.

Un canvi per algú que ens lideri. Simplement.

Dani Canals
Empresari
Lloret de Mar

1.

3.

2.

5.

4.

6.

1. Josep Rull, Carles Campuzano, Jordi Cuminal, Gerard Figueres, Artur Mas, Santi Vila, Jordi Xuclà, Albert Batalla i Lluís Recoder, a l'acte de celebració dels 30 anys de la JNC a Platja d'Aro/ 2. Santi Vila, a la primera cursa urbana de Sant Josep/ 3. Artur Mas i Santi Vila a Lloret amb la candidatura CiU per Girona a les eleccions al Parlament de Catalunya 2010/ 4. Santi Vila i en Mia Corominas, candidat de CiU a l'alcaldia d'Olot, a la manifestació del 10 de juliol a Barcelona de resposta a la sentència del TC/ 5. Artur Mas i Santi Vila en un acte de CiU/ 6. Santi Vila amb els emprenedors de l'Alt Empordà guardonats.

**“Digues que sí. L’absència corromp.
Torna a fer sempre la primera passa.”**

Isidre Martínez Marzo, *Els Adéus*, 2000

“No et descoratgis mai i que res no et descoratgi.
L'home es fa en un etern recomençar. És el mite de
Sísif, si vols. Però és la seva dignitat.”

Josep Pallach.

COMENÇAR IL·LUSIONA

Santi Vila

Nascut el 1973, ha realitzat els seus estudis primaris i secundaris a l'escola La Salle i a l'IES Alexandre Deulofeu de Figueres. Llicenciat en Lletres a la Universitat de Girona (1995), ha dut a terme estudis de doctorat a la Universitat Autònoma de Barcelona i a la Universitat de Girona.

De la seva activitat acadèmica en destaca la publicació de diversos articles científics i de divulgació sobre l'integrisme catòlic a Catalunya. També s'ha interessat per qüestions relacionades amb la memòria històrica, amb treballs com *Elogi de la memòria*, un llibre que li va valer el reconeixement dels Premis Octubre de 2004. D'ençà de 1998 ha exercit com a professor d'Història contemporània a les Facultats de Lletres i de Ciències Econòmiques i Empresarials de la Universitat de Girona. També ha col·laborat com a ensenyant amb l'escola La Salle, ha publicat diversos articles i conferències relacionades amb la història i el món actual. De la seva activitat política i cívica, en destaca que el 1999 va ser elegit regidor a Figueres en la candidatura encapçalada per la farmacèutica Maria Àngels Perxas. Ha estat conseller comarcal de l'Alt Empordà entre 1999 i 2006, data en què va renunciar al càrrec com a conseqüència d'haver estat elegit diputat al Parlament de Catalunya.

Proclamat candidat a l'alcaldia de Figueres per a les eleccions municipals de 2007, el 16 de juny va ser elegit alcalde, després d'haver guanyat a 32 de les 36 meses electorals. Entre d'altres, és president de la Fundació Salut Empordà, president del Consorci del Museu de l'Empordà, vicepresident de la Fundació Gala-Salvador Dalí, soci d'Òmnium Cultural i d'Amnistia Internacional. Actualment és alcalde de Figueres i cap de llista de Convergència i Unió a les properes eleccions al Parlament.

“La gent està cansada que dividim innecessàriament la nació entre bons i dolents, que polemitzem per qüestions abstractes allunyades del sentit comú i el món real.”

Santi Vila

“Hem estat dirigits, més o menys encertadament, per la gent que va viure la transició democràtica, però amb el temps s'han convertit en una “generació tap”, ocupant espais de poder i llocs clau en la política i en la societat. Cal escorxar sense manies la vida política i deixar fluir noves idees i nous impulsos,”

Narcís Genís Reixach